Poezii
Nichita Stănescu
Epica magna

Sumar

**Descrierea lui A*

Îl opun pe A lui 1
Nori peste semne.

Explozia inimii în desimea ei
rabdă să se spargă trupul.

Gând cu ancoră A,
în zeama gânditoare a creierului.

Credeam că totul vorbeşte.
A, m-a despărţit de auz.

Templu al cuvântului, A,
rugarea trupurilor noastre fumegânde, -
vulturul ţi l-am ucis
înzdrăvenind un mormânt.
schimbându-te în lucruru.
Gândire devenită strigăt,
înzdrăvenind un mormânt.

A, te-am făcut trup
ca să rămână din trupul meu
după spulberare
A.

Îi opun pe A, mie.
Sufletului meu îl opun pe A.
Luptă care naşte înţeles.
Cort al amintirii mele.

Trece timpul peste A.
Viaţa-mi curge pe sub A.
Soarele se închină la A
la steaua cuvântului, - A

Tu care nu eşti, A,
cine o să te gândească, cine.
Gîndeşte-mă tu A, pe mine.
Gîndeşte-mă tu.

Inmormântându-mă, -
A,
trup îmi rămâi, al gândirii.

Faraon împăiat cu paie
încălecat cu cai înverzit cu iarbă
uscat de apă,
şi udat de toate razele stelelor.
Sub piramida ta, A
voi depune mărturie
de faptul că m-am născut
şi de faptul că am murit.

În numele iepurilor , A
în numele ierburilor , A
în numele bolovanilor şi al nisipurilor
A,
în numele numelui meu, A
depunem prin tine mărturie
pentru nedreptatea,
de a fi nemaifiind,

Vorbirăm stelele.
Cântarăm vorbirile.

A, te opun lui 1.

Pean

Nu trebuie înţelese sentimentele,
ele trebuie să fie trăite.
Nu trebuie înţeleşi porcii,
ei trebuie să fie mâncaţi.
Nu trebuie înţelese florile,
ele trebuie să fie mirosite.
Nu trebuie să fie înţeleasă pasărea,
lăsaţi-o pe ea singură ;
nu-i faceţi ramură din inima voastră,
nu-i beţi cu respirarea voastră aerul,
aerul de sub aripă...

Nu trebuie mai ales să înţelegem,
trebuie mai ales să fim ;
dar mai ales trebuie să fi fost,
într-adevăr mai ales să fi fost.

*ea

Tocmai acum, tocmai acum
când o iubesc cel mai mult,
tocmai acum am minţit-o.
Tocmai acum, tocmai acum
când ea ţine cel mai mult la mine,
tocmai acum am umbrit-o.
Tocmai acum, tocmai acum
când ea se gândeşte la mine fluier a pagubă.
Tocmai acum, tocmai acum
când ea e cea mai frumoasă de pe lumea
stelelor mele,
orbesc.
Tocmai acum, tocmai acum
când îi simt graţia
străbătând toate zidurile oraşului
surzesc.
Tocmai acum, tocmai acum
când simt că ei îi este dor de mine
îmi jignesc prietenii
nemaisuportând cât de dor poate să-mi fie de ea.
Tocmai acum, tocmai acum
când ea îşi calcă de drag de mine
rochia în carouri,
eu stau şi curăţ lănci cu benzină
ca să le azvârl în animale şi în vulturi.
Tocmai acum, tocmai acum
cind ar fi trebuit să fiu
cuprins de o tandră alergare,
mă prelungesc în vis
de frica de a fi fericit.
Tocmai acum, tocmai acum
când ea iradiază de lumina inimii ei,
citesc despre toate novele
şi toate stelele explodate
şi mă lungesc cât cea mai lungă stradă din oraş
şi mă asfaltez
şi mă îmbrac în ninsoare şi gheaţă,
mai ales în gheaţă,
maii ales în gheaţă, mai ales în gheaţă,
ca ea, scumpa şi divina de ea
trecând să alunece
şi să cadă şi să-şi rănească glezna,
pe care, doamne,
de atâta vreme nu i-am mai sărutat-o.
La urma urmei,

cine are curajul să sărute o gleznă
dacă ea nu şchioapătă ? !

*roata cu o singură spiţă

Mirosea a mort de pe altă planetă.
Pe şirile spinărilor de cai
încolţea iarba şi o egretă.
Mirosea a mort de pe altă planetă.
Inima toată mi-o băgasem în pietre .
cum mâinile mamei în cocă
când ne gătea aer
la gândul că pasărea se sufocă.

Ea ne povestea
povestea cu-mpăratul
cel care se sprijinea de raze ca de un băţ,
şi care zărind în luminiş pe goala zeiţă,
deodată, hăţ !

Ah, doamne, ce miros !
Mirosea a mort de pe altă planetă.
Nefiinţa suavă ne apărea tuturora concretă.
Şi toate acestea se întâmpla
pre când roata numai o spiţă avea
şi nu roată se numea
ci linie se numea.

*o, nedreptate !

Ecoul e cea mai temeinică formă a materiei
pentru că ecoul se repetă.
Aerul, această moarte a peştilor
e dinte al zeului înfipt în mare.

O, tu, lună dezvirginată
aruncă-ţi stelele în spate.
Atâta de strein ţi-e omul,
de până când şi iarba îl râde.
O, nedreptate !

*oedip soldat

De nu v-a fost frică să vă naşteţi
de ce nu vă este frică să muriţi !
Mielul nu este de mâncare
şi nici de jertfă.
El este sămânţa

devenindă berbec.

Scoate-ţi din cort sabia murdară de sânge.
Scoate-ţi mortul din cort.
Carnea a început să-ţi ruginească.
A copil nou născut miroase
steaua.

Spală-ţi de tine însuţi,
sămânţa şi glonţul...

Ce-au lăsat animalele după ce-au mâncat,
ce-au lăsat ele din terminaţia lor,
asta eşti tu
şi nici măcar asta.

Muci fosforescenţi eşti, trădătorule,
muci
care se văd pe întunericul fără de stele
noaptea şi ziua.
În negrijea nimănuia eşti
în nedorul nimănuia eşti

Să tragi în propria ta ţară,
fără să ştii că-ţi este propria ta mamă.
Nu te iartă de mizerie
lepădatule înainte devreme
sabie pe care s-au urinat toate fecioarele.
Arma ta e jegul luminii.
Mila sângelui scurs
n-o să ţi-o împodobească niciodată.

Te blestem :
să stai îmbrăţişat cu propria ta crimă,
să-ţi putrezească în braţe
câinele inimii mele.

Să n-ai parte de moarte.
Şi când îţi va fi sete
din mormânt să sugi ochiul
copilului mort

Focul să-ţi ţină umbră !
Frig să-ţi fie f ocul !
Să arzi fără de moarte,
tu,
care tragi împotriva propriei tale ţări,
chiar dacă nu ştii că ea îţi este mamă.

Să supravieţuieşti păcatului tău !
Să vrei lapte
şi să bei piatră !

...Iar gingăşia pe care ai părăginit-o
să te facă gingaş şi proaspăt ca firul ierbii,
soldatul nefericit, al tatii
scump şi iubit
al tatii soldat
scump şi tragic şi iubit.

clipa cea repede

S-a pus la îndoială piatra
ca vorbire

Au zis de fluture că este
o respirare, -

de cartof, de porumb şi de prună,
strigăt de nefiind,

la fel de porc, de capră şi de lună,
fel de mestecând

Ei n-au ştiut nici să citească
leul în alergare,
că literă preeste şi zeiască

N-au descifrat câmpia mare,
marea cea mare,
viaţa prea singura
ce ni s-a dat...

amintiri de când eram piatră

Ca un răget luminos, în creierul meu
a explodat o celulă ;
de străinătatea prea nouă
în care se afla
rătăcind de la începuturi.

Minţile mi s-au umplut de un miros
de stea moartă,
de animale gândite în vis,
de funingine bolborosind
roşcata înţepenire a pietrei.

Eram atât de rari,
(mi s-au părut că aud)
atât de foarte rari încât
cu toţii la un loc
n-am fi putut să umplem unul.

Unul, era departe în viitor
pregătit de împietrirea noastră numai.

Aveam nume,
fiecare alt nume aveam;
trebuia să fi murit îndelung
trebuia să fi pierit profund
ca numele vreunuia dintre noi
să devină cuvânt.

Nume lângă nume şi lângă nume
era strigarea
Definitiva moarte numai
ne lega.
ca un cuvânt.

Capul mi s-a umplut de un miros,
oasele, pe dinlăuntru
mi s-au umpiut de un miros
de moarte
mai veche decât viaţa.

O neputinţă de a spune doi,
o neadunare cu nimeni,
o neadunare cu nimicul,
ca un răget luminos
mi-a explodat în creier.

respirarea aerului de sub aripă

Se dedică *Lui Sorin Dumitrescu*

Nu, nu se poate
vultur stingher,
fără de roate
să stea pe cer.
Pasărea, marea
care e-n zbor
cu respirarea
am s-o dobor.
Dintr-o umflare
pot ca să-i ţip
aerul tare
de sub aripi.
S-o las să cadă
ca un comet
cu tot cu coadă
pe al meu piept.
Să-mi fie salbă
şi crinolin.
Ah, pată albă

O, jeg senin.

*prăbuşirea unui vultur într-un om

M-a izbit vulturul prăbuşindu-mi-se pe umăr.
Clonţul lui mi-a luat aerul din plămâni,
treaz fiind încă, m-am trezit
cu lăuntru meu plin de zburătoarele cerului.

Ferească-mă, să stea şi cerul cu stele în mine.
Prea puţină mi-e viaţa, încât
dau liber vederii şi razei ei
dau liber.

Atâta vă rog, scoateţi-mi din plămâni pe vultur.
Am să-l duc în spinare să-l îngrop la vârf de munte.
Atâta doar vă rog, scoateţi-mi vulturul din plămâni.
Mă sufoc ; penele lui îmi umplu respirarea.
Strein de moartea mea
e vulturul mort.

*finish

Alergam atât de repede încât
mi-a rămas un ochi în urmă
care singur m-a văzut
cum mă subţiam, -
dungă mai întâi, linie apoi...
Nobil vid străbătând nimicul,
rapidă parte neexistândă
traversând moartea.

*colinda colindelor

Pricina fiinţării noastre, -
şi pricina fiinţării mele
tot una sunt.

A treia ninsoare din iarnă
numai pe al treilea îl ninge

Cu ce mână atingi
şi ce mină pui
pe floarea albă de zăpadă ? !

Poţi tu să îmbrătişezi un fulg

şi ai tu putere rece să săruţi zăpada ?

Ah, legile f ixe
ca şi cum am trăi un timp oprit.

Îmi scot cămaşa şi-mi mân capra
Lina albă a cuvintelor
de pe limbă mi-o tund cu foarfecele de iarbă.
Clatin mâna întinsă în fala stelei fixe
doar, doar voi întrerupe lumina.

Am început de la o vreme să imit natura.
Un grec în trecere prin inima mea mi-a zis :
misterios este numai ceea ce există,
iar logic este numai cea ce nu este.

A treia oară ninge în dimineata acestui an.
Pun mâna pe zăpadă şi se stinge,
şi creierul liber mi-l pun

în dorinţa de os de floare de zăpadă
spre apărare de cald.

Orice gest e mai frumos decât o statuie,
orice gând de alb
duce în braţe un fulg uriaş de zăpadă.

Şi dacă auzul s-a pierdut într-un lătrat de câini,
şi dacă vederea s-a oprit în steaua Venus,

şi dacă codrii negri bat în geam,
şi dacă mi-eşti departe,
ningi tu, ningi tu, ningi tu...

Şi dacă un cuvânt copil
se cere din cuvinte,
Şi dacă un albastru cer
se scurge din morminte
şi se preface şi se duce
spre deltele mai suse,
mai smulse,
mai foarte alte animale,
mai foarte alte plante.
Şi dacă legea stelei fixe opreşte cu fiinţa ei
saltul de doi, zvârlit spre trei
al unui unu.

...Potop îndepărtat şi surd de om rupt,

Ce rece este, şi măreţ
şi cât de singur este şi geometric.
A trecut un pers prin inima mea
şi n-am de gând să vă spun ce i-am spus.

Atâta doar că sunt din ce în ce mai greu şi mai greoi,
cum grea greoaie este turma peste oi
şi raza de la stele peste noi,

Mai pierde-te, mai pierde-te,
mai du-te-te, mai du-te-te
mai ninge-te, mai ninge-te
şi mai răceşte-te.

Dar a trecut un cal prin mine,
eu am trecut printr-un stejar,
stejarul a trecut prin secunda
aceasta.
Lerui ler, pierdeti, pierdeţi
ca să vă rămâneţi
Lerui ler, pierde-m-aş pierde
ca să-mi rămână singurătatea mie.

*ou spart

Auzeam piatra murmurând
că sunt pietre mi-am zis şi că sunt
Auzeam iarba încolţind
că este, mi-am zis, fiind
Auzeam ploaia plound,
ou, mi-am zis, voi fi în curind
Speriind vulturoaica de pe mine
şi zburând-o.

*anatomia, fiziologia şi spiritul

Ia-mi creierul
în mâinile tale moi
şi înveleşte-mi-l
cu osul luminii

Prima mărime peste zero este infinitul,
peste nimic, -
totul.

Desigur, pentru recea întemeiere a furnicii
eu sunt zeu cu putere
vai, numai de moarte

Desigur, eu mă inchipui furnică
pentru zeul meu
pe care totuşi mi-l pot imagina prin mântuire

Desigur, şi zeul meu îşi are zeul lui

Cum or fi fiind zeii zeilor
şi câtă despărţire de nefiinţă
va fi fiind între zeul zeilor zeilor
şi zeu

între zeu şi furnică
şi furnica zeul cui va fi fiind ea
şi zeul zeilor cărora
va fi fiind ea.

Toată mărturia e de faţă.

Semnul este ; nu-1 vedem

Stăm pe un cap de zeu fără să ştim
Mîncăm legea timpului
spunându-i sâmbure de nucă.
Necitită, ea poate fi mâncată
Imaginea întregului
ar putea fi o falie în stâncă, -
dar necitită, ea rămâne doar prilejul,
trist,
al ruperii copitei unui cal
scăpată în ea

Toată mărturia e de fată.

Ar trebui nu ochi rotund,
ci vederea ca oul
E literă scrisă de jur împrejur
cum aerul de jur împrejurul globului,
cum carnea de zeamă a piersicii
de jur împrejurul sâmburelui creieros.
Acolo, în locul de unde,
deodată, se vede totul,
când
a vedea nici nu mai înseamnă
a vedea
Trupul este făcut să fie mic

Sarcina ochiului e să vadă linia
Cifra e făcută să fie
lipită din micime, pe nefiinţă
Dar, vai, nu există mic,
nici micime nu este
A fi mic, a fi număr,
a avea ochi
e numai o prăbuşire din infinit.
Un infinit care cade din infinit.

Prima mărime peste zero este infinitul,
Mai rnare peste nimic este

totul
Stăm pe un cap de zeu fără să ştim
Viruşii stau pe noi fără să ştie

Toată mărturia e de faţă,

Strig :
Nu ochiul trebuie deschis,
ci vederea
Strig :
nu urechea trebuie ciulită, -
muzica lumii foloseşte urechile
cum cel care a băut
zidul sau trunchiul copacului.

Mă ridic şi spun :
dacă poţi, uită şi nu-ţi aduce aminte nimic
decât numai întâmplările tale şi atât,
nu-ţi aduce nimic, mai ales legea uită-o
Miră-te de tot ce ţi se întâmplă,
miră-te de tot ce vezi
atâta timp cât ai să te miri
eşti salvat
Amintirea te-a părăsit
şi nimic din începuturile lumii nu te mai
cercetează
ţine-ţi minte numai propriile tale întâmplări
căci te-ai spulbera mai repede decât
însuşi gândul spulberării dacă ţi-ai aduce aminte

Moartea este prima amintire,
şi cea mai veche.
Amintirea lui nimic
amintirea lui nimeni
amintirea lui zero.

Ea e memoria.
Dar se şterge, se acoperă
cu sânge
cu miros de carne arsă
cu mirarea sângelui, numită groază
cu sunetul de nisip de clepsidră
al ruperii osului.
Atât îţi zic, miră-te
atât îţi zic, urlă de durere
Cine strigă şi cine zbiară, cine urlă
şi cine se vaită,
cine se-ngroapă în miros şi în putoare şi în
dampf, în miazmă,
cine plânge
şi cine sărează,
cine să amărăşte

şi cine se zguduie şi se hohoteşte şi se zbate,
cine se jupoaie, se rupe, se smulge
acela nu-şi aduce aminte de nimic
acela nu are memorie,
e ocolit de lege,
este.
Între mine şi tine
numai cuvântul, acest organ f ioros
şi comun amândurora,
este.
Să-l rupem pentru linişte
să-l rupem pentru linişte.
lasă-mă înspre tine
lasă-te înspre sinea sa
de care eşti legat
cu un organ fioros
şi rupe-l !

Să treacă o pasăre printre noi doi.
Ba nu, *trece* o pasăre deasupra mea.
E linişte, e o tăcere
în care se aud cifrele.

Aripile ei mari şi moi şi mov
ca de mâl transparent
abia se înclină
sprijinindu-se pe stâlpii aerului
Ba nu, eu mă clatin atârnând
de capătul privirii mele
ca un spânzurat de frânghie
Ba nu, trece o pasăre magnetică,
leneşă, statică
În linişte, când dă din aripi
parcă se deschid ferestre
Ba nu, se aud cum se deschid ferestre
de parcă o pasăre moale
ar zbura leneşă
Ba nu, se deschid ferestre şi o pasăre
Ba nu, aripa păsării parcă deschide ferestre

E linişte, trece o pasăre
de parcă ar deschide ferestre
aripile ei sunt
ferestre.

Da.

**fulgerul şi frigul*

Se dedică lui *Nicolae Manolescu*

Toţi cei din curte, deodată,
neliniştiţi, am simţit prezenţa aripei
Acest lucru s-a întâmplat într-o luni
după amiază,
acum un an.
De atâta vreme, mai ales seara,
fără să ne spunem unul altuia ceva,
mai ales seara, seară de seară,
am simţit prezenţa neliniştitoare a aripei
printre noi cei din curte.
Cu discretie, am căutat în arţar, în magazie,
în lucarnă,
sau chiar sub fotoliul mare din sufragerie.
De asemeni, am căutat după tabloul cu ramă
bogată,
de familie, printre rochiile femeii din dulap,
după perdeaua de catifea, vişină putredă.
Părând a privi oriunde altundeva,
în timp ce vorbeam orice altceva,
prezenţa aripei ne neliniştea şi ne
nelinişteşte.
De aceea radioul întotdeauna este pus mai
tare,
iar pompa din curte lăsată să curgă zgomotos.
S-au înmulţit pisicile şi câinii din această
pricină,
iar becul electric de la intrare e lăsat aprins
toată noaptea.
Abia acum, după un an de zile,
plecând în grabă din casă, chemat de un
pacient,
i-am simţit brusc, în spinare,
adierea rece.
M-am oprit în colţul străzii
şi, fulgerător, mi-am întors chipul spre casă.
Ah, tu frig, şi tu fulgerare !
Ingerul este chiar zidul casei,
zidul cel mare tăiat la mijloc de o fereastră
pătrată.
Chiar acest zid este,
acesta, cu fereastră pătrată !
Chiar el este
privindu-mă rece, fix.

O confesiune

Incă nu pot să înalţ un imn liniştei
pe care mi-o doresc şi de care mi-este foame.
Nici o casă în care am stat
nu m-a ţinut prea mult înlăuntru ei.
Aş vrea să pot să locuiesc

în propriile mele cuvinte,
dar îmi atârnă greoi prin uşile lor
trupul spre regnul animal.
Bucuros aş da câinilor ce este al câinilor
şi arţarilor ce este al arţarilor,
dar urletul câinilor este pentru mine închis,
iar mirosul arţarilor oprit.
Va trebui să mă mut mult mai sus,
va trebui să arunc lestul,
dar numai gândul că ceea ce este sus
este aidoma cu ceea ce este jos,
mă tulbură şi mă face să aflu
că orice azvârlire nu are direcţie,
că orice lepădare e statică.

*dintr-o seară

A trebuit să potolesc câinii care se
neliniştiseră
fără nici o pricină.
A trebuit să cer să mi se schimbe paharul
pentru că, deodată, mi-a curentat gura.
A trebuit să mă uit de două ori
ca să văd dacă într-adevăr a trecut foarte
aproape de mine,

pe lângă lampa din grădină,
o pasăre care s-a vădit că într-adevăr trecuse,
dacă nu era fosforescent de verde cum mi-a
apărut,

ci obişnuit cenuşie.
De aceea îţi scriu acum, pe loc, această
scrisoare
ca să te rog să nu te mai gândeşti la mine,
seara

cu astfel de gânduri
şi ca să te asigur încă o dată
că nu am omorât pe cine ţi-am promis
să-l las în viaţă:

La revedere.

*la nord de nord

Şi ceea ce nu există poate să moară,
la fel ca viaţa unui animal boreal
despre a cărui stare crepusculară
n-am ştiut niciodată nimic.

El apărea câteodată
în felul tău de a merge,
dar prea somnolent eram ca să-l văd.
El cânta uneori în privirile tale
când te uitai prin mine
spre propria mea adolescenţă.
El îţi prelungea uneori mâna
El îţi adăuga mirosul
cu suavul miros al descompunerii
unui schelet de fulg de zăpadă.
Niciodată nu i-am simţit prezenţa
nici măcar în această secundă
când înfrigurat deodată sunt solidar
cu tot ceea ce nu există.
Vai, chiar şi ceea ce nu există poate să moară.

*a muri în zbor

Brusc, pasărea a murit în zbor ;
ca o pupilă piezişă taie un nor.
Şterge cu aripa flască
steaua verde gata să nască.
Suna murdar şi greoi
prin aripa ei, aerul a noroi.
Cade din ce în ce mai încet
spre secret.
Din interiorul cel mare spre interior
fără trepte şi neagră,
clătinându-se pentru nimeni
sporind cu greaţă singurătatea...
Loveşte frunza, fructa ;
urmează un sunet de picior de animal
în fugă atingând pământul
inundat
de lacrimi independente de ochi,
de umezeală independentă de frig,
de tăcere independentă, migratoare.

*un fel de linişte la byblos

Naveta diplomatică s-a terminat.
Tromba de fum ars, în urma avionului
coboară şi se-ntinde ameţind
pulberea pe nisipuri.
Mamele în negru, pândesc la aeroporturi
prin perdeaua razelor.
Restituirea reciprocă
a corpuriior ostaşilor ucişi
a început.
Scarabeii sacrii rostogolesc din nou

în deşert
globuri pământeşti
de mărimea unui ochi de adolescent.
Milioane de scarabei sacri, în deşert
rostogolesc milioane de globuri pământeşti
de mărimea ochiului de adolescent.
Mamele în negru pândesc
la aeroporturi.
Restituirea reciprocă a corpurilor
ostaşilor ucişi
a început.
Pe plăji, pe stânci, pe nisipuri
se bronzează hieratice trupuri
de adolescenţi
Mamele lor îmbrăcate încă în alb,
în roşu, în verde, în violet
pândesc de la distanţă, hieratic şi
cu palma dusă la gură,
Pulberea de pe nisipuri burează
cu aur roşu, irizat.

metamorfozele

> *"Atât de distrat era când vorbea, încât uita cine este,*
> *cu cine vorbeşte, în ce timp şi în ce loc vorbeşte*
> C. SUETONIUS TRAMQUILLUS - CLAUDIUS XL.

I
Brutală starea de a fi !
Somnul nu consolează luptătorul obosit.
Visul soldatului rupe aripile
fluturelui.

Ah, numai zigzagul
spune ceva despre stele.
Numai zigzagul de fluture
aţipeşte floarea.
...Şi adoarme răgetul de leu.

Brutala stare de a fi,
fără de somn este.

II
Frumoase animale are acest pământ,
de toate felurile,
şi în toate timpurile.

Ca să nu mă distrug din spaimă
în fiecare secundă
am fost lăsat să fiu
oricine, altcineva.

Ca să nu mă sfărâm asuprit de mirare,
de mirarea de a fi,
mai întâi am fost lăsat să fiu şarpe
cu piele solzoasă şi gri.

Şi cu toate amintirile de şarpe...
Ca şi cum aş fi fost şarpe dintotdeauna.

- M-am săturat de bărbaţi slabi, îmi spuse ;
care se vaită că n-au un picior.
Doresc un bărbat care să se laude
că nu are un picior
că nu are o mână
că nu are
altceva decât viaţa sa şi atât !

III
Nu există decât o singură viaţă mare
la care noi participăm.
Nu există decât o singură viaţă mare
restul, nu suntem.

IV
Deodată, la Pol, am fost urs.
Şi memoria urşilor mi s-a dat
ca să mi se pară firească starea de urs.

Ursul îmi spuse :
- Ca şi cum aş fi lovit
de o săgeată, sunt.
Otrăvit şi inconştient de felul meu de a fi,
pe care i-l mărturisesc într-una.

Îi spun totul fără să ştiu că îi spun ceva.
Ca într-un leagăn eu port în creierul meu
şi clatin
ideile lui şi pofta de a şti.

Toţi mă socotesc străin
pe această zăpadă !

Numai el nu mă socoteşte străin
şi de aceea află.

Râde şi află.
Ba nu, nu râde.
Află pur şi simplu.

V
Nu există decât o viată mare,

o singură viaţă mare la care noi toţi participăm.
Moartea e starea de dinainte de a te naşte.
Nu există decât o singură viaţă mare.
O trăiesc născuţii
unul câte unul.

VI
Ca să suport să fiu şi ca să nu mă speriu
că sunt,
trezindu-mă leu, memoria leilor mi s-a dat.

- Nu cunosc un animal mai blând decât leul
îmi spuse leul,
noi nu mâncăm decât atuncea când
ne este foame.

Noi nu mâncăm decât atuncea când
ne este foame.
Decât atuncea când
burţii noastre,
domniei sale
îi este foame.

VII
Nu există decât o singură viaţă mare,
la care noi, călătorule, participăm.
- Da, zise melcul cel cu două coarne.
Da, zise el.
Să visăm, să visăm
dar să şi facem altceva.
Bunăoară să populăm realul.

VIII
Ca să nu mă speriu şi ca să nu mă distrug
de spaima de a fi arbore,
mi s-a dat memoria arborilor ;
şi umbră mi s-a dat ca şi lor pe timpul soarelui ;
Şi aventuri de copac mi s-au dat,
ca să suport să fiu lemn
fără să ard dintr-un gând.
- Ca un pom cu ramuri, istoria
să ne ia de fiecare dată de la început !
îmi spuse gutuiul,
...să reia de fiecare dată
de la început, să ne reia, şi în aşa fel
ca fiecare în parte să-şi joace
rolul principal şi verzos
cu desăvârşire !...

IX
Există o singură viaţă mare
la care noi participăm ;

fiind tot timpul, unul - altul,
şi altcineva fiind mereu,
singuratecul care este.

X
Ca să nu mă sfărâm de spaima
de a fi câine,
nu numai lătrătură mi s-a dat în vorbire,
dar şi memoria întâmplărilor de câine.

- Idei sunt miliarde, îmi spuse dulăul,
idei pot f i şi f ără trup ! ?
...Numai geografia fiinţei
mai ţine în spinare câte un sentiment de câine
sau câte un sentiment în genere.

XI
Moartea e starea de dinainte de a te naşte,
îmi spuse cadavrul.
Ca să nu mă mir şi ca să nu mă speriu,
că sunt cadavru,
mi s-a dat memoria îngheţată a cadavrelor.

- Cuviincios ar fi să facem un Hai-Kai,
pentru tine, mâini albastre şi ochi ţeapăn,
gură întredeschisă şi nestrigătoare,
timpan oprit la cuvântul "mamă",
pentru tine, vom face un Hai-Kai !

"Atâtea păsări zboară încât
ochiul mare al aerului va rămâne fără sprâncene !"

XII
Există o singură viaţă mare
la care noi participăm.

XIII
Şi ca să nu mă fac nisip, de mirare, piatră fiind,
memoria pietrelor mi s-a dat.

- Mişcarea naşte timp şi aceasta
şi acesta
şi acelea
şi aceea
sunt însăşi magnetismul !
Cel care stă, nu este.
Cel care mişcă, are trecut,
Cel care arde luminează.
Cel care s-a stins, este orb.

XIV
Există o singură viaţă mare,

chiar şi cifra unu face parte din ea.

XV
Călător sunt prin viaţă ;
egal sunt cu tot ceea ce este,
de la peşte, la pasăre
de la iarbă la zarzăre
de la capră la iepure,
toate acestea le sunt, clipă de clipă.
Fiecare-n alt timp,
şi fiecare, fiind dăruit cu toată memoria
cuviincioasă a celui care se mişcă.

XVI
O văd trecând dureroasă, adunată între umerii ei.
Împodobită de înfrângeri ca de un curcubeu,
şi urmată de-a pururi de sufletul meu
ca de un tren fără şine.
Târâş îl ţine de mână pe Ion,
fiul ei
cel alb şi bine mirositor,
cel înnebunit de răsfăţ ;
singurul ei sprijin,
bastonul ei de nervi, de carne şi de oase.

O văd o vreme şi după aceea orbesc.

XVII
Există o singură viaţă mare
la care noi participăm.
Numai eu, străinul,
Cristofor Columb prin iepuri
Magellan prin frunze
şi Nansen prin pietre,
fiind toate aceste.
ca să nu mă suprim din mirare
amintirea lor mi se dăruie pentru totdeauna
ca şi cum ar fi a mea.

XVIII
Sunt pasăre cu patru aripi,
cămilă fără cocoaşă,
cer cu doi sori,
şi nor care plouă pe mare...
Corabie scufundată în aer,
fluture înţepat de o privire
şi frumos ca şi cum aş fi mort.

Moartea e starea de dinainte
de a te naşte...

*dezâmblânzirea

De mult negru mă albisem
De mult soare mă-noptasem
De mult viu mă mult murisem
Din visare mă aflasem
Vino, tu, cu tine toată
ca să-ntruchipăm o roată
Vino, tu, fără de tine
ca să fiu cu mine, mine
O, răsai, răsai, răsai
pe infernul meu, un rai
O, rămâi, rămâi, rămâi
Palma bate-mi-o în cui
pe crucea de carne
când lumea adoarme.

*rosinanta

Mi-ar veni să strig
că mi s-a pângărit gingăşia
şi obsedat de versul târziu al lui Rilke,
"cel care până acum
nu şi-a făcut casă
nici nu-şi va mai face"
m-aş simţi îndemnat să aleg
din cele trei calităţi f undamentale, -
bunătatea, durerea şi întunericul, -
numai pe aceasta din urmă.

Dar, prea bine ştiu că uneori
sinceritatea e o viclenie
ca şi adevărul în gura vulpii.

Dezbrăcat de memorie, şi având
însuşirea tăcerii
las în deplină afundare
tristeţea rece a lucrurilor
şi cele două trei făpturi mai vechi
ce nu se pot dezlipi
de bătrânii strămoşi
ai acestei secunde libere
le las în înţepătoarea lumină
şi în solemna reclădire.
Şi totuşi, ce aparte lumină lucea
ce fel de dimineţi
de o altă culoare a sângelui
erau cu puţin înaintea izbucnirii războiului.
Tata mă lua pe cadrul bicicletei
şi rulam astfel spre marginea oraşului
pe lângă gardurile de lemn

ale vechilor depozite de cherestea.

Intins în iarba ca o junglă
prin fala ochiului zburau
avioane de luptă cât un ou de pasăre
cu aripi din coajă de ou de pasăre
Era o vărsare de sânge
de scorlişoară, de cuişoare,
de boia de ardei
Nu se prăbuşeau niciodată
şi pentru nimic în lume
nu le-aş f i atins cu degetul
Clănţăneam numai din dinţi
până când simţeam că am
două rânduri la fiecare falcă
Se năşteau vampirii de sâmbătă dimineaţa
din rumeguş şi apă de oi.

Somnul se arăta ca o alternanţă a luminii, -
secunda se arăta uneori eternă
moartea mai lipsită de infinitate ;
decât punctul însuşi,
ea era mai mică
Secunda ocupa totul,
mâncând, devorând, înghilind, absorbind
totul
nemailăsând nimic morţii
şi nemailăsând nimic
morţii cea de dinainte de naştere

Atunci, sau cam pe atunci, tata
mi-a croit haine
din pielea Rosinantei
pe care o tăbăcise singur
şi o pilise cu pila

Peste noapte însă iapa
începea să se refacă
şi uşor ameţit de miazme
mă simţeam presat de copitele ei
de coastele ei şi botul ei.
N-aş f i dezbrăcat-o ca să nu-l jignesc
pe tata ;
n-aş fi putut s-o mai ţin îmbrăcată
din pricina coloanei de aer care
mă presa
ca o suliţă

Sinceritatea poate fi o mizerie
iar adevărul pus în gura
unui dihor, o murdărie !

N-am descălecat ceea ce nu călăream
dar nici de dezbrăcat nu m-am
dezbrăcat
de pielea Rosinantei tot una cu
a mea.
Curând după aceea a izbucnit războiul ;
peste cinci ani s-a încheiat pacea ; -
după mult mai mulţi ani
am remarcat deodată în iarba ca o
junglă
o luptă aeriană
între nişte avioane cât oul de pasăre...
Şi acum mai am mâinile pline de gălbenuş
uscat
care uneori începe să se refacă din sine
şi-mi presează mâinile
şi-mi subţie degetele
cu durere mare îmi subţie degetele
mai ales arătătorul, blestematul de arătător.

starea pe loc

Ar fi fost un păcat şi-o ruşine să zbor
Ar fi fost o trădare
să devin dintr-o dată uşor
Greul pământului
care e dragostea lui pentru mine
să-l schimb într-un gând, într-o înălţime
Dragostea acestui glob imens şi greoi,
prin moarte
Dacă m-aş fi numărat în trei sau în doi
l-aş fi lăsat ca vita fără păşune
şi ca lumina
fără de ochiul de rugăciune

Mai sunt pentru că el mă este.

Dar ce lungă şi sângeroasă poveste...

cina generală

Vezi, îmi spuse el,
vine un moment în care durerea se schimbă în indiferenţă
şi nenorocul
în obişnuinţă
Nu-ţi mai pasă cine ştie ce, -
şi un fel de linişte
începe să te cuprindă
Te surprinzi, îmi spuse el,
privind prin brazi, prin cai, prin ocean

Şi prin alte multe
ca prin sticlă
Al tău şi al fiecăruia, -
îmi spuse el,
nu se mai sprijină.
Fosta dragoste, foamea,
strigătul, îmi spuse el,
par împărţite la o cină generală
Ah, dar existenţa fiecărui individ, îmi spuse el
este nesfârşită şi măreaţă
Resturile ei nu durează decât o secundă,
iar întinderea morţii, nici atâta.

*adunarea prin îndepărtare

Este ceea ce este.
Legea este a totului, tot ceea ce este.
Îndepărtarea de lege se numeşte eroare.
Eroarea este îndepărtarea de este.
Eroarea este, estele fără să fie el.
Ea este primul altceva.
Ea fuge din unu, devenind cu unu, doi.
Este adunarea prin îndepărtare.
Este ceea ce am putea zice : unu fără unu fac doi.
Nu este ceea ce nu este.
Unu cuprinde totul lui este.
Doi nu, adică e puţin.
Trei nu, adică e mic, adică e în af ară, adică nu e.
Este adunarea prin îndepărtare, adică
unu fără unu, care este fără unu, fac trei.

*blestemat, ah, ochi de piatră

Vai vieţii mele, încă de la naştere
ochi de piatră în trup de apă...
Vederea, ca tăria păianjenului
sprijinindu-se pe balele lui geometrice
Atârnă greu ochiul de piatră
şi sfâşie apa
La ce bun vederea pietrei pentru apă
când trebuie să îngheţe apa de
frig când trupul trebuie să-mi fie de gheaţă
bloc lucios şi transparent de gheaţă
gheaţă tare, gheaţă solidă
ca să nu-mi cadă ochiul de piatră
de sub sprânceană
ca să nu-mi alunece prin piept
prin pântec şi prin picior
ca să nu-mi ajungă vederea lui de piatră
sub tălpile mele de apă

Blestemat, ah, ochi de piatră în trup de apă
trebuie să-ngheţ ca să te ţin sub sprânceană
mai friguros decât frigul
trebuie să mă ţin
în toiul frigului
ca să văd vederea pietrei cu tine
Blestemat, ah, ochi de piatră în trup de apă !

luare

Tu n-ai să mă laşi, nu,
nu, nu mă lăsa
frate plopule, frate !
Vin şi îmbrăţişez cu repedea mea viaţă
viaţa ta lentă
N-ai să mă laşi,
nu, aşa că nu ?
N-ai să mă laşi f rate,
nu aşa că nu ?
Mă voi scurge pe scoarţa ta,
ca ploaia,
dar tu, nu aşa că tu,
nu aşa că tu o să mă ţii,
nu aşa că tu nu o să mă laşi, -
şi atât de puţinul punct
al amândoura
o să-l f aci de sărbătoare...
Mi-e somn, f rate,
înrădăcinează-mă, tu,
înrădăcinează-mă.

fiziologia unui sentiment

Îmi pun cuvântul pe gândire
şi ea se rupe strigând şi urlând
O, de-aş avea o cât de câtă greutate
aş putea să zbor

Îmi pun mâna pe pământ şi el se crapă
şi fug sobolii din galerii gemând
O, de-aş avea o cât de câtă greutate
aş putea să zbor

Îmi pun sufletul în trup
şi el mi se lungeşte la vale
suferind ca râul de munte
cu peştii smintiţi în el
O, de-aş avea o cât de câtă greutate
aş putea să zbor

Mă aşed în genunchi în faţa ta
şi ţi se fărâmă faţa
de fărâmele genunchilor mei
O, de-aş avea o cât de câtă greutate
aş putea să zbor

Pun mâna pe şarpe
şi el se face ţărână
Pun mâna pe şaua calului
şi el se face pulbere

Îţi spun o singură vorbă
şi tu curgi de sub ea
aidoma sângelui de sub cuţit.
O, de-aş avea o cât de câtă greutate
aş putea să zbor

Strig, şi păsările cad sub strigăt
Plâng şi scara se cristalizează
Încerc să stau ;
secunda se rupe neagră.
O, de-aş avea o cât de câtă greutate
aş putea să zbor.

simţ

De ce nu sunteţi voi care sunteţi.
Hai să ne facem casă, vă strig
sau măcar loc pentru a dormi
De ce nu sunteţi voi care sunteţi ?
De ce dormiţi în gangul unei stele
de ce împrumutaţi raza
de ce nu sunteţi voi care sunteţi ?
Tristeţea, această lume a vieţii noastre,
ea, tristeţea,
de ce din pricina ei.
să nu fiţi voi, care sunteţi,
să nu fiţi
voi care sunteţi
să nu !

creionul plin de sânge

În memoria lui Nicolae Ştefănescu

Placentă maternă
nedezlipită încă de cuvântul pe care-l strig,
seducţie a mirosului greoi
din care nedezlipit, sunt.

Născut pentru jumătatea de viaţ
cea a barbarilor, cei pe jumătate născuţi,
la adăpostul acestui urlet continuu
încerc să am curajul să mă nasc pentru moarte.

Eu să fi fost acela care aş fi putut gândi
faptul omului că este egal cu întimplarea sa ?
Eu să fi fost acela care să fi văzând
măria pietrei că e totuna cu măreţia muntelui ?

Aah ! om de om, născut de născut
n-am spus că sunt aidoma,
Piatră, cine-ar zice că aş fi zis însumi
că dânsa este aidoma ei.

Omul este egal cu omul.
Bolovanul nu este egal cu şira munţilor.
Da, însă da
omul este tot una cu piatra.

Placentă sângeroasă,
strigăt de mamă, urlet născător
de durere fiinţândă, de
ombilic neretezat !

Eu nu am vroit să mă nasc, -
nu, nu, eu am vroit să mă nasc,
de pustia morţii
n-am vrut să mă încoronez

şi nici de această încorporare

Placentă care-mi ţine loc de aripă, -
sângele care-mi ţine loc de văz, -
acest miros care-mi ţine loc de muzică,
nedesăvârşitul cântec

Întronând singura a mea existenţă, -
pe care merg cu două picioare
drag de soldat al patriei
lăsat în frigul de dintre două războaie

Şi deodată, explodează punctul gânditor.
Vai câtă credinţă şi câtă
înţelegere a celor pieritoare
Atâta lumină într-o parte, într-o parte
cum să nu o ajungă întunericul ei.
Ce ecou să fii...
Dânsa, piatra se luminează odată cu întunericul ei
noi, mai grăbiţi, ne întârziem întunericul
Punct gânditor explodat
o grabă numai, şi atât

Noi doi nu vom mai fi măcar nici unul.

Văd acel ceva numit cer
Văd ce văd şi după aceea nu mai văd.
De frig mă trag în mirosul de sânge
de acolo nu scot în afară
decât roşul îngheţat.

Ooo... placentă şi cuvertură, -
cap atârnând ca o lacrimă osoasă, -
cu tăietura gurii de foame de rază

Ooo... ţipăt jalnic,
urlet schimonosit
al neputinţei decât de cuvinte, -
al clădirii cu oase pe dinlăuntru –
iar nu cu oase dalbe pe dinafara dalbă

De ce să fie marea moale ?
munţii cu peşti şi cu balene
de ce nu sunt înlăuntrul lor ?
Ce păsări migratoare zboară înlăuntrul meu ?

Ce răcnet pentru o biată piatră născută prelung.
Ce nefericire de a fi.
Cutuma morţii egală
pentru tot ceea ce este.

Placenta luminii, arzătoarea placentă a luminii
născându-o pe jumătate
Înfigând-o ca pe-o suliţă în pieptul primitor al morţii

Ia-mi ochii înapoi, mamă,
auzul ia-mi-l înapoi, mamă
Dragoste este ce sunt.
Aceasta este predestinată morţii

Nu mă îmbogăţi,
însigurează-mă numai cu a iubi, iubire

Lasă-mă mamă
să-mi moară numai felul
îndrăgostirii
placenta sângerează
ia-ţi-o cu nenăscutul de mine, cu tot,
înapoi !

***
Lapte roşu, de sabie, aş bea

cînd la începutul iernii, crivăţul întinde
gâtul lui nesfârşit cu cap de stea
şi cu trupul dincolo de munţi, în morminte

Presimt cum trece pr in el o respirare
de rază însingurată, polară
Cu colţi de gheaţă împing, în disperare,
din sânul Ursei, pruncul, în afară.

**autoportret*

Eu nu sunt altceva decât
o pată de sânge
care vorbeşte.

**de ce ?*

Dacă ar fi să spălăm apa, -
cu ce fel de apă
ar trebui s-o spălăm pe ea,
pe dânsa ?
Ah, m-ai făcut să cred cuvântul, -
adică felul de a mă naşte şi de a muri :
ah, m-ai făcut să cred că sunt el,
şi că el, eşti tu.

De ce-ai mai făcut iarba, te întreb –
pe cal de ce l-ai mai făcut
te întreb,
pe ţânţari, pe dihori
i-ai făcut, şi de ce i-ai făcut ?
 De ce l-ai făcut pe pom
ca să mă umilească, de ce
l-ai mai făcut pe pom, te întreb...
…ca să mă scuipi, l-ai făcut
pe şoarece, pe porc, pe câine, şi
te întreb de ce ?
Ah, am crezut că exist
pentru cuvântul care trebuia să-l bei
fără să-ţi fie sete ! . ..

De ce
ai mai făcut piatra stătuiă,
să fie, -
şi de ce mai m-ai făcut
să zbor cu aripi, deasupra ei,
de ce ?

*a pierde tot ce se poate pierde

Bărbatul este un animal indirect,
Gingaş sufletul lui
de neînţeles este.
Umbra unei frunze o ţine în braţe,
frunza nu, frunza nu.
Fuga unui iepure o ţine pe câmp,
iepurele nu, iepurele nu
Foame îi e de ce n-au mâncat alţii, -
frig îi e
tot timpul de alte stele
Animal indirect, lumină pentru orbi, -
gingaşului se vădeşte,
prin băltoaca de sânge
Nu naşte ci visează, -
nu doarme ci ţine în mână arma !

Neputând să piardă nimic
el pierde totul !
moare numai omorând.
Inventează puterea din absenţă.
Lumină în sine însuşi.
Ochi scobiţi cu degetul şi scurşi obraji,
ud al luminii, -
neputând să ţii un copil în pântec
tăierea gâtului în chip de sabie
o ţii îngropată în pământul de război al nimănuia

Ce poţi să pierzi tu, -
născut pentru pierdere totul îţi este destinat pierderii
Animal indirect
sufletul tău gingaş nimănuia
de trebuinţă este

Bagă mâna în pământ şi scoate
sabia iar nu sămânţa !
în singurătatea lui A
nu-l îndrăzni pe 1

Animal indirect
lasă-te sus.

*cântec de leagăn pentru arca lui noe

I
Ca un tren cu soldaţi plecând spre front,
trecând prin gări,
aşa este starea mea de acum,

băutoare de apă ţîşnită,
uitătoare de numele scrise.

Va trebui să legăn în braţe şina ferată,
să respir până în strămoşi
fumul sălbatec al locomotivei,
cerul.

Desigur, am să mor pe drum,
îmbolnăvit de stele ca de bube,
se va lua ca râia lumina de pe mine.
în genere, oamenii vor fi orbi.

Nu am să scriu nici o scrisoare,
am să-mi bag mâinile până la cot
în cutiile poştale din gări
şi am să mă spăl pe faţă cu :
"al vostru cu dragoste".

În raniţă port amintirile altcuiva ; -
în loc de batistă am o trădare de muci,
când mă scarpin, Romeo se jeleşte
şi strigă; plângând :
"Mă însângerezi şi asta n-ar fi nimica
dacă nu s-ar lipi praful de Roma !"

Mă văd, mi-a zis, mă văd, mi-a zis
ieri au vrut să potcovească cu mine
lumina de la o lumânare.
Nu m-am lăsat.
Mâinile bătrânei începuseră să miroasă a friptură de porc !

Opreşte marfarul în gară ;
soldatul beat se coboară,
se uşurează ca şi cum ar cânta,
se acoperă cu dorul lui de acasă,
cuviincios

Se urcă în vagon,
în timp ce vagonul se urcă în cer,
în timp ce
urcarea se urcă
şi steaua apune, -
pe acoperişul de tablă buclată
al gării, apune.

II
Mai dormi şi tu că ţi-a venit rândul.
culcă ce ai văzut
şi pune pernă
limba vederii cu care ai lins ce ai văzut.

De o vedere, greacă,
calul, înţepat, a spus i-ha

De o vedere latină : -
zdrang, cu ei peste piatră !

Noi nu vom fi iertaţi niciodată
din pricina noastră.

Noi nu vom fi iertaţi niciodată.
din eroarea de a fi.
Să te naşti din altcineva
înseamnă a muri în altcineva.

Soldatule ai început să miroşi
Trenul tău, soldatule, a început să miroasă,
terasamentul miroase.
Spălaţi-vă cu un cutremur !

III
Calule, dragule, dormi
Dragule, iepure, dormi
Dormi tu, soldatule,
doarme-ţi-ar gloanţele
raniţa şi familia !

Câtă sare pierdută,
ce năduşeală,
ou de porumbel ouat la tine în buric, -
şi tu,
de nimica ce eşti canalie,
stea care în loc de raze ai
coarne de melc cu ochi în vârfuri...

Pune mâna pe ele,
bagă-ţi degetul în gură. După aceea,
cântă din el şi din tine
cântă-ne !

IV
Să salvăm tot ceea ce provoacă moartea
gloanţele şi gelozia ?
Să salvăm nedreptatea şi să apărăm durerea ; -
chinul şi trădarea ?
Chinului şi trădării, să-i dăm lapte de capră ;
să culcăm în patul părinţilor noştri neliniştea,
iar dacă se trezeşte s-o ţinem la masă ?
Pe noi, să ne dăm ei de mâncare
Ochelari măritori sunt trupurile
noastre pentru miopia minciunii
Să pipăie cu singele meu

lama cuţitului, cei
pătrunzători şi ascuţiţi.

V
Urcă moartea ca apa atrasă de lună
Viaţa mea pluteşte deasupra ei ca o arcă
Din mine se va salva numele meu,
din tine se va salva duhoarea ta,
Mi-a ajuns la bărbie apa aceasta ; -
pe limbă mi s-a revărsat apa aceasta
în nări mi-a intrat apa aceasta.

Ce e urât pluteşte deasupra :
loveşte razele între ele şi le zornăie
Stele păcătoase, dar plutitoare, -
stelele dihorului plutesc pe apa aceasta

Ce a fost curat şi greu a căzut la fund, -
zarzărea murdăriei se înalţă la ceruri
Un zeu al crimei împarte nedreptatea.
Noi, am fost numai dopuri la vinul din sticla lui

Să salvăm musca albastră
să nu care cumva să se înece gripa,
aură de febră
luci de var !

VI
Nu bou-vagon, ci soldat-vagon,
ah, voi muzici
tunuri cu ţeava de carne
trăgând în inamic copii de lapte
bum !
...cât sânge pentru un biet zgomot !

VII
La-la-la-ri
şi la-la-la
copac cu cioc de pasăre ;
bătrâna mea zboară peste mine
- Se lasă apele, mi-a spus
(ţinea în dinţi o măslină).

Deasupra bătrânei mele zbura bătrânul meu
La-la-la-ri
In loc de curcubeu el avea o culoare
(ţinea în ea un miros ca o creangă de măslin)

Mi-am pus mâinile în şolduri şi am strigat la animale :
Specii iubite şi dragi rase,
jigodii de plante şi parfumaţi şoareci :
apa va continua să scadă tot timpul,

toată viaţa noastră va fi o uscare de ape,

tot timpul vieţii noastre apa va scădea sub noi !
Ne-a părăsit Araratul !
Cu cât va scădea apa cu atât ne vom îneca mai mult

Cum, unde s-a dus ?
Dragii mei, aceasta este o altă poveste ! ?

*şo, pe zeiţă

Ce, tu eşti numai pentru privit !
Ce, tu crezi că moartea e numai pentru murit !
Ce, tu crezi că soarele e numai pentru răsărit !
Ce, tu crezi că inima e numai pentru bătut !
Tu crezi că spirala cochiliei
pentru cornul melcului e numai un scut !
Ce crezi tu, că ce se crede
e verde din iarba verde !
Ce crezi tu, că eu şi tu
suntem da, sau suntem nu !
Ce crezi tu !
U!

*cutumă

Alungiţilor pe verticală
l-aţi uitat pe împărat.
El se duse de-a-ncălare pe ovală
harta marelui regat.

Bat din păsări ca din tobă
peste aerul agrest.
Stau pe timpuri într-o robă de
dintr-un albast celest.

Mă-ntretaie, vai, murirea
care desenată fuse
în de toată firea
cuielor, opuse ;
Dor mi-a fost de a mea coroană,
dară tâmple ca să bag sub ea
n-avui, o , istorie romană
decât numai stea.

*o literă în oglindă

Nimeni nu s-a îndoit de faptul

că mărul este prost,
că gustul lui nu are idei,
că roşeaţa lui nu este rece...

Dar cum ne-am mai aprinde
frigul, cu mere
şi am face o mare economie
nemaiarzând umbra...

Ah, tu ţi-aş zice
şi toţi am înţelege despre ce
e vorba
chiar şi eu
chiar şi ne
într-o lume alta...

strigăt de ferire

Medievală lumină pe mobile vechi
prin sticla groasă trecând ca printr-un război punic,
rărită şi subţiată, logodită cu lenea,
călărită de pleoapele ochiului care se-nchide,
amurg al oaselor şi al pieilor,
noapte a respirării cu vise.

Domnia-sa ne-a întors ca pe un ceas,
ne-a reglat să fim lucizi în timpul zilei
şi somn lăbărţat şi fără vâsle
ne-a dat pe sub lună noaptea.

De ce am-împinge prin alcool
visul de noapte sub miezul zilei ?
De ce am-muta cu norii umbra
pe care alergând copilul şi-a lăsat-o acasă ?

Haideţi vă rog şi vă implor să haidem
insuportabili stând şi înţelepţi.
Două-trei guri de aer mai avem
Şi apoi... Şi apoi...

De ce la urmă şi înaintea
trecerii noastre în nimic, -
acum să dobândim înţelepciunea
ştiinţa dreaptă a durerii !

Haideţi vă rog şi vă implor
la dezlegar ea ţăr mului de lucruri
la valea triştilor ficaţi de păsări
de la ospăţ când staţi, ah, vă implor.

Acum când numai o secundă

lucioasă ca un principat german
ne mai desparte de Mediterana
albastră a lui Odiseu

Ah, vă implor să nu-i lăsăm pe tineri
şi pe adolescenţi ah, vă implor
spuneţi-le greşeala morţii noastre,
pe foarte viguroasa de greşeală a lor.

Să nu-i lăsăm pe ei, pe mult copiii
car e din trupul nostru s-au născut,
ca un ecou să ne repete viaţa.

sunt noi erori ce nu au fost făcute
sunt crime împotriva razei ce n-au fost
noimă nu are şi nu are sens nu are semn
nici datină nu are
să-nveţe trupul nostru pe de rost.

Ah, vă implor, vă rog acuma
când suntem înţelepţi când suntem apţi
de a desface adevărul de minciuna
unului doi treiului cinci ca nişte fraţi.

Vă rog şi vă implor, hai să le spunem
greşeala noastră am trăit-o noi
voi dragilor trăiţi-v-o pe-a voastră
un infinit există de greşele noi.

Haideţi acuma când murim cu moartea
îmbrăţişaţi în preacurvie
Haideţi vă rog să îi lăsăm să fie
pe-ai noşţţi ţineri mai curaţi.

Să nu mai facă ei greşala noastră,
nici crima împotriva calului şi-a stelei
şi nici scuipatul împotriva mării mare
şi nici grăunţe să nu pună în himeră.

Loc liber este pentru alte noi
greşeli şi plânsuri mult sărate
Hai să-i lăsăm pe tineri noi,
deplin curaţi şi-n sănătate.

**respirări*

Ce poftă de viaţa mea avea
ceea ce nu era
Ce poftă de nu era, avea
ceea ce nu, nu era

Umbra lumină-mi părea, -
iar muntele în zbor că zbura
A, nu-mi mai era A.
Era, nu-mi mai era.

*mai puţin decât a fi

Ce dacă vii din altă parte ;
ce dacă şi tu eşti tot animal ;
ce dacă la turme, la stoluri, la şapte,
la ciurde, la herghelii, la cvartal, -
ce dacă noi doi am fost primii
care au fost hărăziţi demâncării
pe alte planete cum fură creştinii
hrană uitării.
Ce dacă ei ne-au mâncat cu o gură
prin care-am trecut şi ne-am dus mai
adăogând o făptură
ia trupul acela de sus.
Ce dacă, ce dacă
altele fost-au minţile
şi în potopul de carne pe arcă
ne-au fost luate doar osemintele !...

*cântec

Pe nervul acestei priviri
o doamne ce multe orbiri
o sfinte ce multă vedere
avui pentru muiere.

Pe nervul acestui auz
o doamne ce suflet ursuz
ce mers legănat de tăcere
avui pentru muiere.

Pe nervul acestei sprânceni
o doamne ce ninse poieni
ce tristă putere
avui pentru muiere.

Pe nervul acestor nervi
o; doamnă, îţi fură mult servi
dulci pietre în înmuiere
ochii mei pentru muiere.

Pe nimicul fără nimic
ce tristă cântare ridic
lerui ler şi lerui lere
şi numai spre o muiere.

*omorârea calului

Bate-ţi cu cureaua calul peste bot
îi spumegă-n zăba amurgul
cu mine şi cu dealul tot
să-ţi baţi peste ureche murgul !

Înfige pintenul de fier
în pielea lui neargăsită
încep să curgă înspre ieri
şi oră şi clipită
e cal troian atât îţi spun
şi spart mult prea devreme
nu vezi e-nvăluit în fum
şi are-n jur de răni sprâncene
şi gene are calul tău
la sângele ce-i curge din ureche
să-l baţi cu biciul lung şi rău
pe calul care mi-e pereche
să-i dai cu raze-n steaua frunţii
să-mi dai cu raze-n steaua minţii
atât îţi spun atât îţi strig
să-l omorâm. Se face frig.

*ochiul pătrat

Nu pot să cred că păsările zboară,
că ele se sprijină pe ceea ce nu este,
că tu mă iubeşti pe mine
fără să-ţi fiu câine...

Există un aer al pierderilor
şi o nemişcare a caprelor negre,
dar eu nu le-am respirat
de când îţi sunt câine.

Mai ai pe altcineva de lovit
din dangul acela scoţând din el o statuie ?
Hai vezi-mă şi haide loveşte-mă !
Numai eu îţi sunt câine.

*oratoriu

Nimic mai ambiguu decât linia dreaptă,
nimic mai dureros decât nunta
...şi mai străin decât sărbătorile
anului nou

nimic nu este.

Nimic mai liber decât somnul,
nimic mai salvator decât oboseala
şi decât adolescenţii cei doi
pe care ieri i-am văzut sărutându-se,
nimic mai din trecut nu este...
Nimic mai statornic decât aerul
şi nimic mai invizibil decât el.

*înaintare

Se dedică dui *Artur Lundkvist*

Eu sunt o locomotivă cu aburi
în urma căreia şine-le se evaporă.

Eu sunt o pasăre care zboară
în urma căreia aerul se pietrifică.

Eu sunt un cuvânt care se rosteşte
lăsând în urma lui un trup.

Eu sunt timpul ce sare
dintr-un ceas care se cristalizează.

Eu sunt iarba
cocoşată de verde.

Eu sunt foamea alergând
înaintea unei burţi.

Eu sunt cel care se naşte
dintr-o mamă atât de adevărată

pe cât de neadevărat sunt.

*schimbarea aerului

Mă uit în ochii tăi şi îţi spun :
în curând vom da naştere unui copac
dureros şi verde, dureros şi verde.
Continuăm ?
- Continuăm !

Iţi pun o mână de fier pe umărul tău de plumb
şi îţi spun :
în curând vom da naştere unei săbii
ea ne va arde şi ne va durea.
Continuăm ?

- Continuăm !

Te ridic peste pieptul meu.
Curgi peste el cum curge laptele pe piatră.
Mă uit cu ochii mei în ochii tăi şi îţi spun :
am nevoie de o barcă şi de şapte lopeţi.
Toate acestea le voi smulge din trupul tău.
Te întreb solemn :
crezi că pot să continui ?
- Continuă.

Aceste păsări care zboară în respirarea ta
toate aceste păsări care-ţi flutură în jurul nărilor
alungă-le pe toate
alungă-le ! Am nevoie de un aer liber !
Ca să zbor am nevoie de un aer liber.
- Vrei să schimbi aerul ? - Da.

*schimbarea

Deodată, am simţit cum renaşte în noi o vorbire,
şi tremuram cu gurile lipite de ea.
Ce ochi mai trebuie să fi avut şi auzul
când lângă ureche auzirăm o stea.

Cu o aripă lungă, prelungită, tăioasă,
deodată, îngerul ne-a înşirat pe amândoi,
şi astfel înjunghiaţi de aceeaşi durere,
pluteam în aerul vorbirii celei noi.

Cu tot cu noi îşi ridica aripa părând
ne-ngreuiat.
Aproape sângeram pe ascuţişul unui cuvânt de împărat.

Unde ne zbori, în care înţelesuri,
în ce puţin de trup măreţ de zeu,
în ce înaltă, nedistinctă de vorbire
din care absentează tu şi eu,
din care tot ce ştim că e, nu este
şi ce nu ştim, pare a fi ?...

*frica şi alergarea

Dormeam atât de dus într-un iepure
încât alergarea lui speriată
zguduindu-mă m-a trezit somnoros
şi m-a lăsat să dorm
într-o iapă.

Dus dormeam într-o iapă,

i-ha, i-ha se-ndrăgostise de dânsa
vocea unui om
întristat de gloanţe.

El a căzut mângâind cu mâna
un zid.
Mâna lui uscată şi moartă
mi-a apucat ultimele cuvinte
ale vorbirii
pe care acuma încerc s-o înnod.

*de tristă dragoste

Să lăsăm obiectivitatea pentru roţile dinţate
pentru şuruburi şi pentru şaibe.
Dacă timpul trece aşa cum trece
tu nu ai dreptul să mă priveşti f ix.

Să le lăsăm celor fericiţi dreptul
de a bea apă
atunci când au gură
şi pentru că numai lor li se face sete.

Dar atunci când dorm, când dorm
atât de adânc
când dorm aşa cum dorm
desigur tu nu ai dreptul să te trezeşti
şi să pleci.

*contemplarea lumii din afara ei

PARTEA I : NERVUL TERESTRU

l. Cel care a murit despre
cel care nu s-a născut

Ne trebuie un timp care să ne împace
felul nostru de a fi,
care să ne lumineze ochii,
ochii care au început să crească anapoda
pe tot cuprinsul fiinţei noastre,
ochii din nări şi din degete,
ochii groşi din călcâie
precum şi ochii
pe care-i eliminăm tot timpul din noi
sub ciudata înfăţişare a cuvintelor
şi a strigătelor.

El va fi vedere,
noi ştim aceasta,

el va fi vedere.
De aceea i-am şi pregătit
paturile ochilor noştri
pe care-i ţinem neplânşi.
Pentru el îi ţinem curaţi şi neplânşi
să aibă unde trage peste noapte
în orice secundă ar veni
când va veni.

2.Nervui terestru

Iată prima parte a descrierii :
aici, în această zonă cosmică
sub pleoapa albastră.
toţi se mănâncă pe toţi.
Neîntrerupt, toţi se mănâncă pe toţi.
Omul mănâncă pasărea,
pasărea mănâncă viermele,
viermele mănâncă iarba,
iarbă mănâncă resturile omului,
resturile omului mănâncă piatra,
piatra mănâncă apa,
focul mănâncă aerul,
aerul mănâncă pământul.

Este de mâncare cât este,
dar ea nu se termină niciodată.

Zgomotul car acteristic
este acel al fălcilor mestecând

Iată acum principiul :
cea mai mare dimensiune din cosmos este
punctul.
Unul nu este mai mare decât altul.
Muntele este un punct
şi firul de iarbă este tot un punct.
Iată credinţa :
de multă vreme hrana
care-şi este sieşi hrană
care este pentru hrană, hrană
şi car e se potoleşte cu hrană
s-ar fi sfârşit în acest punct albastru.
Vine însă din afară lumină
vine însă din afară radiaţie oarbă.

La baza acestei foamete,
la baza acestei neîntrerupte foame
este lumina din afară,
este radiaţia oarbă din afară
care adaugă celui mâncat
şi îi repune la loc

partea mâncată

3. Fonetica terestră

Diferite sunt învelişurile :
iarba pentru pământ,
apa pentru peşti,
blana şi pielea pentru carne,
ţipătul pentru frică,
literele pentru cuvânt,
şi, la urmă, peste tot aerul.

4. Morfologia terestră

Apa este majoritară.
Din această pricină,
în foamea generală,
ea ocupă un loc distins, princiar,
numit setea generală.

La rândul ei, ea bea şi mânâncă totul.
În genere şi văzut de la mare distanţă,
între oameni, animale şi plante
nu există nici o diferenţă.
Este o planetă de mărimea unui punct
pe care diferite puncte
se socotese a fi stăpâne.
De la distanţă,
nu se poate-adjudeca
cine este stăpânul planetei,
care punct stăpâneşte punctul.

Putem deduce, însă că toate au un lucru
comun
şi anume, burta, stomacul.

În jurul stomacului,
unora le-au crescut frunze,
altora le-au crescut aripi,
altora le-a crescut creier.
De la distanţă, însă.
nu există aproape nici o deosebire
între ce a crescut
în jurul unui stomac
şi ce a crescut în jurul altuia.

Toate aceste burţi au aceeaşi foame
ca dovadă că se mănâncă unele pe altele,
ca dovadă că sunt.

5. Sintaxa terestră

Deşi toate fiinţele şi lucrurile
de pe pământ
trăiesc într-o deplină amestecare

deşi totul nu este decât o nesfârşită cină,
deşi departe, din cosmos
toţi la un loc au o singură viaţă
deşi de departe, de foarte departe
nu străbate până în cosmos
decât un fin murmur
de fălci şi mandibule,
de rădăcină şi de valuri
cronţănind

deşi nici aceasta nu poate avea
o anumită înfăţişare,
totuşi am putea spune fără să ne
înşelăm prea mult
că există o oarecare ordine şi
o oarecare aşezare
a ceea ce există acolo

Bunăoară întotdeauna când cineva
mănâncă
altcineva este mâncat.

PARTEA .II : NERVUL DIVIN

1. *Cel care nu s-a născut despre cel* care *a murit*

Acest punct de culoare albastră
care-şi zice sieşi pământ
el este ochiul,
el este patul de odinioară
el este patul de odihnă
al vederii în genere.

De la mare distanţă,
de la foarte mare distanţă,
naşterea lumii şi apoia ei
sunt lipite
şi dorm îmbrăţişate în acest punct
albastru.

Aici toate felurile
se strâng în braţe
şi toate chipurile
se suprapun

Aici toate numerele dorm
în cifra unu,
iar cifra unu doarme

în acest punct albastru

Aici şi infinitul văzut din infinit
este un punct

Aici e singurul loc tragic
pentru că domneşte unu,
iar nu zero,
pentru că domneşte singurătatea,
iar nu nimicul,
pentru că domneşte moartea,
iar nu nefiinţa.
Aici domneşte deznădejdea,
iar nu vidul.

El este punctul,
el este divinul punct albastru.
Inima tuturor inimilor,
trupul tuturor trupurilor
şi sângele scurs
al tuturor rănilor din cosmos.

Aici este cimitirul
în care a fost îngropat
osul stelei Antares.
Aici este leagănul
în care urlă şi se zbate
copilul din flori
al stelei Arcturus.

2. Nervul divin

Iată a doua parte a descrierii :
sub pleoapa albastră,
aici, în această zonă cosmică
toţi se nasc din toţi,
neîntrerupt, toţi se nasc din toţi.
Omul se naşte din pasăre,
pasărea din vierme,
viermele din iarbă,
iarba din resturile omului,
naşterea omului din moartea ierbii,
moartea pietrei din naşterea ierbii,
naşterea pietrei din moartea apei.
Toţi, într-una, unul dintr-altul
punându-şi trupurile cap la cap
înnodate cu verigi de moarte.
Iată acum principiul :
cea mai mare dimensiune este viaţa,
Nici o viaţă nu este mai mare decât alta,
nici o moarte nu rămâne neîmpodobită
de o naştere.

Iată credinţa :
aici se creează timp într-una,
se produce timp,
se moare şi se naşte timp,
se mănâncă timp,
se vinde timp,
se depune timp,
se modifică timp,
se risipeşte timp,
se economiseşte timp.
De foarte departe
se poate confunda a
cest punct albastru
cu timpul

3. Cîntecul

El întrerupe cu sinea sa
orice altă mişcare.

El face să nu mai fie
ceea ce este
şi să apară în fiinţă
ceea ce încă nu s-a născut.

El schimbă totul în vedere
înfometând lumina.

El leagănă moartea
până când răsar din ea cuvinte
şi împodobeşte cu lacrimi
legile stelelor fixe.
El este numit, uneori sufletul,
dar cel mai exact ar fi să-i spunem,
totuşi, cântecul.

4. Cântăreţul

Nimeni n-are nevoie de el,
dar fără el nu se poate.

Spune-ne cum ne mâncăm unii pe alţii,
i se spune : - şi fă-ne să plângem.

El ştie plânsul altora
şi lacrima care li se cuvine.

Pe pământ, din neamul oamenilor,
se nasc cântăreţi.
De asemeni, din neamul ierburilor.
Şi din neamul animalelor,

pietrelor,
peştilor,
apei,
aerului,
focului,
se nasc cântăreţi.

Pe pământ tot ceea ce există
are nevoie din când în când să plângă.

5. Sensul

Aici se încheie
scurtul raport electronic
obţinut cu ajutorul computerelor
în care s-au introdus toate fişele
cu informaţii necesare.
Văzută din afară,
lumea şi locuitorii de pe punctul albastru
pot fi caracterizaţi prin aceea că sunt
şi pot stârni ciudatul sentiment
că au tendinţa de a fi.

Pierderea cosmică investită în
ei este lumina de la diferite alte stele.

Ei produc, în schimb, pentru cosmos
timp.

**ducerea*

- Un-te duci soldat ?
- Mă duc la-mpărat !
- Un-te duci tu sfeclă ?
- La 3 şi 14!

- Un-te duci tu fată ?
- Eu ? La împărată !
- Un-te duci tu sfeclă ?
- La 3 şi l4!

- Un-te duci tu iepure ?
- In de peştere...
- Un-te duci tu sfeclă ?
- La 3 şi 14!

- Un-te duci tu vulture ?
- In sfârcul de strugure.
- Un-te duci tu sfeclă ?
- La 3 şi 14!

- Un-te duci tu suflete ?
- Pe drum fără umblete.
- Un-te duci tu sfeclă ?
- La 3 şi 14!

*a-mi da din mână de mâncare

Te-ai înstrăinat de mine, mamă,
nu-mi mai dai din ţîţă de mâncare,
ci din mână,
Am ajuns să avem masă în casă, mamă,
am ajuns să avem masă în sofragerie.

A devenit de lemn sânul tău, mamă,
masă cu pahare, sfârcul ţîţii tale.
Dă-ne mie, mamă, şi prietenilor mei de băut
şi după ce ne săturăm setea de viaţă
dă-ne de murit, mamă.

*căţărarea pe o rază

Mâna mi se ardea
până când nu mai era.
Ochiul mi se orbea
de nu mai vedea.
Inima mi se-nfunda
în tot ce era.
Urcarea urca
în spate o stea.
Strigam când muţea,
eram cât era.
Nu 1, ci A,
îl ştiţi voi pe A,
murdarul de A,
luminosul de A...

*cântec

Ce grea e raza, doamne, a ta,
mi-ar trebui un ochi de otravă
ca să văd,
linia păsării când mi se face, A
şi stânca prăpăd.

Ce greu se ouă un ou !
Ce muncă pentru oval.
Nimeni nu este al său,

şi nici nimeni
nu este al tău

Păsări iubindu-se-n aer.
Păsări iubindu-se-n crengi.
Poţi tu, singuratecule
văzându-le
să le-nţelegi ?

doi soldaţi de după luptă

- Eu, zise Iovis, încă mă mai speriu
- de crima împotriva gândacului negru.
Mă scârbisem de dânsul şi-l pândeam
cu sandaua.
Alerga în zig-zag
loveam în cărămidă de săreau scânteile.
Deodată gândacul s-a oprit, s-a răsturnat pe spate
şi-a strâns labele de gândac şi s-a dat mort.
Aici începe crima, spuse Iovis,
când dai în cel care se dă mort.
Ce scrâşnet, ce scârbă
- Stai să vezi, răspunse Capitolius
dresam un cal care de fapt era o iapă,
deci, nu avea în sine durerea castrării.
După luptă, ce crezi că făcea ?
O mângâiam şi ea îşi băga brusc capul
cu gât cu tot
sub subţioara mea
Ce crezi ?
Era un cal calin.
Ah, şi eu am avut un câine pe care-l chema Mordador.
Cînd mă-ntorceam acasă se târa
udându-se de emoţie
se târa spre mine dând din coadă.
A murit bietul de el
şi, habar n-am dacă era câine sau căţea
- Pune-ţi scutul pe tine
că e frig, o să ajungem, Iovi,
să vorbim până când şi despre pisici.
Mâine barbarii împăroşaţi
or să ne mânjească mâinile cu sângele lor.
- Noapte bună, bă
- Noapte bună, bă

cântec

Se urâţise trupul gândit
cuvintele erau spuse într-o limbă străveche şi barbară.
A trăi, devenise am trăit,

începuse ceva din sinea mea să moară.
O pată de umbră m-a traversat ;
era numai de la un vultur în zbor
ce-ntrerupea minunat
locul în care m-am născut,
de cel în care o să mor.

Cine te-a plins cu ochiul lui pe tine soare,
lacrimă arzătoare ?

*patru afirmaţii in sprijinul realului

finului meu Tudor Drăgănoiu, cu prilejul naşterii sale

I
Ah, strămoşul tuturor pietrelor
e cântecul.

II
Numai în somn fiind
aş putea zbura - pasăre fără de aer.

III
Şi astfel,
plingând dezgrop sabia
râzând tai capul.

IV
Pricina ochiului nu este lacrima
ci vederea.
Nu,
să nu confunzi niciodată
ceea ce este real cu ceea ce este
adevărat.

A iubi este real,
iubirea este un adevăr.
A iubi este
Iubirea se este.

*adaptarea la aer

Raza acestei păsări zburânde,
ochiul, mi l-a îmbolnăvit de zbor.
Puţinele de tot secunde
mă vor să fiu orb şi să mor.

Ah, aer, suf ocat,
al vremei când apă mi-erai, respirare,
de rechin împărat

în străfundul de mare.

Simt că această rotundă
de clipă, - are un aer suav !
Redă-mi linia, o redă-mi-o, din undă,
ochiului meu zugrav.

*haiku

Mă muşcă un câine ah,
privesc prin el
ca printr-o fereastră.

*blândele şi ferocele activităţi ale însufleţitelor şi neînsufleţitelor

Deodată gândul mi s-a schimbat în vedere
şi ea a început să mă doară
ca o dezmorţire
Un fel de creştere de picior pentru
salt pe secundă.

Deodată, totul a început să treacă şi să se treacă
să nu mai stea şi,
să se alerge.

Ghimpi mi-au crescut în interior
înţepind ceea ce ar fi trebuit să mă învelească.

Să rupi ce n-a existat niciodată
şi ruptura să-ţi fie lumină
durere ca o trombă
în absolutul deşert !

II
M-am pomenit mâncând fără să-mi fie foame
m-am pomenit respirând lapte
fără a mă fi sufocat vreodată
înainte de aceasta.

M-a încercat un sentiment
ca o apăsare
când niciodată avusesem greutate
Mai târziu am ştiut că el era frica.

Din necuprins mă micşorasem deci.
Altfel cum ?
Altfel de ce ?

Câtă singurătate
A fi!
Ce fel de unu şi total
a avea !

Nici târzii şi nici devreme
rupturi ale desăvârşitei linişti
Lumini, pentru că lumina
menită este punctului.

III
Şi pentru că deodată suntem mulţi
şi pentru că deodată există sus şi există jos
şi pentru că deodată ne este foame unul de altul
şi pentru că deodată avem început şi vom avea sfârşit
sentimentul numit frică ne-a dăruit cu guri
sentimentul numit unu ne-a îmbrăcat în făpturi

IV
De ce ne-o fi trebuit nouă lumina
şi ce este această ruptură numită lumina
De ce a trebuit să devenim puncte
când nefiind eram totul.

*locuit

Pînă când nu mă părăseşte zeul
care stă tolănit în mine
nu pot să ies din cort, iubito
iar cohorta doarme şi miroase
a cimbru
pentru că vin e primăvara.

*alt haiku

Intunecând întunericul
iată
porţile luminii.

*mozart şi câinele spaniol

Mordador, trăieşte-mi raza
oasele negre, carnea violetă,
fi-mi aripa de praf şi piaza
de tot secretă.

Cînd pune-vor pe mine animale
fără de sânge-n ele, jupuite.

O, Mordador ; mă rog domniei tale
mă lasă lor, nu mă trimite,

în somnul pur al unui gând
îndepărtatul meu curând.

*hieroglifa

Ce singurătate
să nu înţelegi înţelesul
atunci când există înţeles

Şi ce singurătate
să fii orb pe lumina zilei,
şi surd, ce singurătate
în toiul cântecului

Dar să nu-nţelegi
când nu există înţeles
şi să fii orb la miezul nopţii
şi surd când liniştea-i desăvârşită,
o, singurătate a singurătăţii !

*rug şi rugă primăverii

În cădere părem că stăm ;
în urcare numai, ne pierdem firea
cum bunăoară în primăvară
iarba şi-ar pierde dreptul de a fi
născută
Haidem să fim rude, - i-am spus
propriei mele vieti,
haide tu, haide bă,
Şi aşa se face că vine primăvara
şi aşa mai departe.

*cântec

Absenţă murdară şi aşteptare
disperată
În lipsa ta s-au născut
cifrele şi zeii
Şi tu nu ştii nimic de aceasta
Şi tu nu ştii nimic de aceasta

De când nu eşti,
piatra a dat lumină
Mişcare a dat piatra

de când nu eşti
Şi tu nu ştii nimic de asta
Şi tu nu ştii nimic de asta

Fluviul a rămas gravid de peşti,
aerul greu de păsări
De când nu eşti
De când nu mai eşti
Şi nici măcar nu ştii nimic de asta
Cuvântul meu s-a făcut trei,
cântecul meu s-a făcut şapte
Dar tu, habar nu ai
ce este trei; ce înseamnă şapte
Murdara aşteptare, absenţă disperată

*greşirea cerului

Zburau vulturii întorşi pe spate
şi cu gheara întoarsă în sus
ca pe nişte miei să fure,
steaua cu lumină ondulată ;

Ca pe nişte miei să fure de sus
lumina ochilor mei.

Zburau vulturii întorşi
şi pe spate prin cer
spinările lor coborâseră jos
şi se ştergeau de sternul meu.

Cer le era trupul meu de carne,
pământul le era lumina aceea
de sus a ochilor mei.

*smulgerea măştii

I
Nu mi se poate smulge mâna din umăr,
chiar dacă mi se smulge mâna din umăr.
Sângele lăsat astfel vederii
ar fi un sânge contabil
negâlgâitor şi statistic.

A-ţi trage o mănuşă de pe mână
e pentru insul meu acelaşi lucru cu a-ţi
trage
mâna prin rupere din umăr.

S-ar ivi la vedere
o făptură atât de veche şi aprigă

un animal nelegal
luminiscent în afara luminii.

O îmblânzire pentru el şi o mască
un fel de lupă măritoare
a fost înconjurarea lui cu piele
şi trimiterea lui finală
în, cinci degete cu unghii.

II
N-ar fi prea bine
să mi se rupă coasta
şi nici prea înţelept, ca bulbul roşu
al numitei inime
să se arate
numitei vederi

Inălţător castel şi turlă
trupul acesta a fost făcut
să fie înţelesul legii şi pe pofta
foametei ei de geometrie.

Nu-l rupe, el este ochelar, -
nu-l rupe, el e luneta
prin care smârcul, dampful
greutatea
apropie durerea de urletul său.

III
E trupul văzut
o lupă măritoare
Alergând nebuneşte linia
de dragul băltoacei încolăcite.

Il şterg cu gingăşie şi-l curăl de miros
îl spăl cu aer şi-l dedau tristeţii
Prin el mortalul punctului miros s
e schimbă-n cifră.

*noaptea metalelor

Viaţă scumpă cheltuită pentru orbi
pe nevederea cauzei
mai orb decât Homer cu ochiul smuls
în muzica aplauzei
Voi fi bătut de du-te-vino
de un păcat pe care-l moştenesc
de-o foame simplă, ah divino
lumină care nu te mai vorbesc
Zic un cuvânt ce nu e geamăt
ce nu e urlet de durere

ci înţeles din care, poate
răsar atâtea lumi de stele
Nu, eu nu am lacrimi de vânzare
m-apasă blând durerea de a fi
locul în care zarea nu mai are zare
frica de a muri.
O, cât curaj şi câtă moarte
taie în două cifra şapte
O, câtă multă dragoste
se duce ca o zână
flutură până când încep să respir fier.

venise vremea

Venise vremea să mor
lucrul fiinţei mele
să nu-l dăinuiesc
să-mi pară rău de toamnă
iar de iarnă să îmi apară frigul.
Venise vremea să mă adaog
la puţina dragoste ce mai există
să lungesc prin propria mea absenţă linia lungă
scrisă pe tabla neagră
Venise vremea să mor
dar deodată mi-am adus aminte
de cu totul şi cu totul altceva.
Nu m-am mai dus
unde trebuia să mă duc
rămânând unde nu am unde sta
ţin în mână un spic de grâu
ca şi cum ar fi vorba despre plantaţii
Ţin în gură un cuvânt
pe care nu-l mai spun nimănuia
din gelozie.

războiul

Acest bolovan a dat o ramură verde.
O, cântec de privighetoare al caprei.
Din subţioara de lapte a mamei
am alunecat în subţioara de spirt a tatei.
De bună seamă cineva este de faţă
ajută această translaţie de aer
vorba îngheaţă
o, tu zăpadă.

Vine de-a-ncălare pe sine
sarea cu ochi
măduva fierului.

- Nu vă mai bateţi atâta între voi,
războiul s-a terminat ieri !
- Mai taci din gură am strigat
mai taci din gură
taci din gură mai bine taci din gură
taci din gură !
Noi suntem cei de alaltăieri.

*căderea cerului

Acum ca nişte pietre blânde
ne vom lăsa de apă să fim curşi
precum albastru cer al nimănuia
stă prăbuşit în ochi de urşi.
Aşa cum greutatea este cerul
u-m-ă-r-u-l-u-i - rupt şi apăsat,
aşa cum împăratul, frigul, gerul
e l întâmplat.
Mă strânge noaptea care va să vină,
nici mort într-un mormânt nu o să-ncap,
e cerul care cade peste mine
rupându-mă de lume şi de cap.
Of, după ce cădea-vor toate
m-or pune luminos inel
a tot ce este şi se poate,
şi poate nu se poate să se poată .

*privind-o, mama mea

Cădea peste această femeie iubită
timpul tot trăit de mine,
o lumina pe această femeie iubită
trăitul timp de mine.
N-am putut să-mi smulg privirea
de pe această femeie iubită
Aveam ochi ca să o văd numai pe dânsa
femeia mea iubită

Aveam mâini ca să o îmbrăţişez numai
pe dânsa
femeia mea iubită.
Deodată, am văzut că mama mea
o vede
pe această femeie iubită.
Pe această femeie iubită
timpul cade şi ninge.
Pe această femeie iubită,
privindu-o, mama mea plânge.

*cât de subtire eşti

Cîntec blând, cal palid
o, tu, subţire rază de lumină
am mai orbit o dată cu tine
cântec blând, cal palid.
Am mai călărit o dată cu tine
tu, rază subţire de lumină,
am mai cântat o dată cu tine
orbind, o, rază.
Cîntec blând, cal palid
şi tu rază de lumină,
ah, cât de subţire eşti.

*învăţăturile cuiva către fiul său

I
Dragule, caută şi te însoţeşte ca să nu rămâi prea singur.
Vei vedea şi tu, atunci când vei iubi, cine îţi va fi soaţa,
aşa cum arborele cel mare, pe timpul soarelui în toi,
vede care îi este umbra.

Pe timp de durere, lasă-te singur ţie.
Şi cerul se acoperă cu nori când plouă.
Numai când ninge, ninsoarea e umbra de la stele.
Dar atunci, dragule, e foarte frig şi chiar ceea ce este
frumos vederii poate să ţină loc de cămaşă.

II
Dacă ţi-e foame, caută să nu te mănânci pe tine însuţi
în libera vedere a altora.

Pîndeşte şi tu sărbătorile.
Orice sărbătoare este masa pe care cel care a învins îl
mănâncă, în talgere de aur, pe cel învins.
Fii atent : tot ceea ce există are o sărbătoare a sa.
Iar tot ceea ce există aproape că nu are loc de ceea ce
există unde să se sărbătorească pe sine.

Fii cuviincios şi vei fi invitat şi tu la masă.
E bine să fii invitatul caprelor.
E şi mai bine să fii invitatul cailor.
Dacă-ţi este foarte foame, şi eşti în stare să vorbeşti
cu dreptate şi leneş; ai putea să fii invitatul pietrelor
la masa tăcerii de piatră.
Dar cel mai bine ar f i să poţi să f ii, mosafirul
Zeului.

III
Dragule, dacă te opreşte oricine altcineva din mersul

tău, sau din somnul tău, ca să te întrebe, cu sărut
sau cu urlet, cine eşti, tu nu-i răspunde pentru că nu
ştii cine eşti şi pentru că cel ce te întreabă în-
grozitoarea întrebare "cine eşti ?" te întreabă cu gând
ascuns să te piardă.
Te întreabă cu gând de batjocură şi smintit că ai putea
să ştii cine eşti şi să-i răspunzi cine eşti ;
şi răspunzându-i cine eşti tu, dragule, să-l faci pe
el să se prăpădească de un venin râzând şi de o înălţime
străină.
Şi în hohote, - cine eşti, ştiindu-te, să nu mai poţi să fii.
Deci taci din gură când nu ai ce spune !

IV
Stând pe lângă foc, de vei simţi un oarecare lucru, un
fel de sorbitură că te mişcă şi te trage din loc ;
dacă te cade o încetinire de zile ;
şi dacă fierbinţeala mare ţi se arată ca şi cum te-ai
vedea pe însuţi tine de la o depărtare arsă ;
dacă o spaimă moale cu coarne de melc te călătoreşte
cu dureroasă atingere prin mădularele trupului că ai
putea după somn, aidoma zilei de ieri, să te trezeşti
şi mâine ;
dacă tăierea şi scoaterea maţelor mielului te doare
în pântecul tău numai gândind-o că se întâmplă ;
dacă ruperea stelei în două şi ruperea cifrei unu în şapte
îţi străbat creierul cu sfâşietoare lumină ;
dacă taina sfântă a trădării te cumpără pe un ochi triunghiular în frunte ;
dacă limbii tale i se face gust de Făt-Frumos
cu jugulara ruptă ;
dacă nu-ţi smulgi ochii tu însuţi înfiorat de vedere ;
dacă nu-ţi astupi urechile cu două stele ;
dacă refuzi jertfa de un miros plăcut,
dragule,
lasă-te prădat de melancolie
şi lasă-te
jefuit de tristeţe
Stai tu melancolic, dragule,
stai tu melancolic
Melancolia nu se petrece şi nu se mişcă,
melancolia se stă
Stai tu.

V
Ce n-am făcut eu, măcar tu să faci
Ce am trăit eu, - prea mult este
aşa că-ţi ajunge şi ţie
să ai de dat
în stânga şi în dreapta.

Nu mă întreba pentru că nu ştiu să-ţi spun
nimic despre stânga soarelui

şi nimic despre dreapta lunii

Dragule, aşează-te şi tu cum poţi mai bine
cu spinarea pe o oră mai fericită
Ce crezi tu că ti-e dreapta ?
Dacă eşti în stare să-i porunceşti
ea chiar îţi va fi dreapta
Stânga, pe dânsa, trebuie ţumai să o iubeşti,
Ea eşti chiar tu şi dacă o iubeşti
te va sluji ca o roabă.

VI
Despre fericire, dragule, nu pot să-ţi spun decât
foarte puţine cuvinte,
bunăoară :
cel mai miraculos fapt al existenţei
este faptul că este
De aceea,
dorinţa fierbinte de a fi fericit
este legitimă şi miraculoasă.

Ar fi absurd ca existenţa să fie absurdă.
Caută, dragule să fii fericit
cât timp eşti tu de faţă,
cât timp vei avea faţă ;
fereşte-te vreodată să porţi mască ;
nenorocul te recunoaşte
chiar înainte de a te naşte.

VII
Dormi cât mai puţin cu putinţă,
visează cât mai mult cu putinţă.

VIII
Ceea ce există, este.
Frumos luceşte masculul
din neputinţa de a naşte.
Dacă nu poţi luci, dragule, cântă.
Dacă nu poţi cânta, dragule,
varsă sânge.
De născut, dragule, naşte numai cosmosul.
Caută şi fă rost de scutece, dragule !

IX
Nu te grăbi să alergi.
Stai locului !
Chiar şi miezul fierului
curge leneş prin lăuntrul fierului.

Uită-te la fier şi aseamănă-te lui.

X

Şi acum, dragule, am să te învăţ
ce trebuie să faci
când n-ai să mai poti să fii

Spală-te şi curăţeşte-te ?
Păsării Phoenix nu-i plac
hoiturile şi murdăriile !

XI
Dragule, nu mă uita
ca să nu te uite,
la rândul tău, alţii.

Dragule, lasă măcar un cuvânt de-al tău
să-mi fi lespede.

Spune, când spui sunt,
cu gândul dus la mine.

Eu te-am născut pe tine, dragule.
Renaşte-mă tu.

*declaraţia dreptului dragostelor omului

Ceea ce se poate pierde
nu este în mod obligatoriu de pierdut
şi mic
Eu, bunăoară, încă
nu sunt în stare să-mi pierd viaţa.
Ceea ce nu se poate iubi
nu este neapărat şi intim
Cu mine cu tot la un loc
s-ar putea să fim chiar el.
Ceea ce se poate vorbi
ar trebui să se poată şi cânta
iar ceea ce înfloreşte
poate să fie cu totul altceva decât
o floare.

*din timpul unei zile

Dacă şi tu ai venit să te naşti
te izgonesc
pentru că mama mea tocmai ţipă
născându-mă.
Tatăl meu tocmai şi-a luat cămaşa
de pe sine
ca să mă îmbrac cu dânsa, cu ea,
chiar pe mine.
Tatăl meu se dezpieliţează ;

mama mea strigând şi născându-mă
tocmai mă spală de durerea lumii.
Dacă ai venit să te naşti, pleacă.
Dacă eşti născut, stai.

Causa perorata est.

*înapoierea cheii

Mi-e dor să pot
să nu-mi mai fie
dor de tine

Tristetea, ea;
nu este gând
ea lucru este.

Mănânc-o, dacă ai cu cine !
Durerea vieţii
e un lucru,
nu contemplarea lui

Mi-e dor
să pot să nu-mi mai fie dor
de tine.

*falstaff sau evitarea unui mit

Din ceea ce ştim noi că este şi cade,
într-adevăr cade fără să cadă în totalitatea sa.
Rămâne pasărea.
Cum ar putea să cadă totul dacă există
păsări ?
De ce să zboare un animal cu aripi
de ce să zboare el
în toiul animalelor în prăbuşire şi în cădere
Ar trece timpul dacă ar trece
şi ar cădea tot şi de tot
dacă ar cădea
Dar ar e şi el în el o pasăre mzmită
opreşte-te clipă...
stau şi mă urâţesc
trupul meu de odinioară de adolescent
mov ca trestia, acum
gras şi puţind de cuvinte
se distruge devenind hrană.
Falstaff, rămâi şi nu pleca
în tine nu cade o pasăre ;
tu eşti la fel de pur şi de frumos grasule
şi de neştiutor, ştiutorule

cum erai născându-te
din gingăşia urlată a maică-tii
Feriţi-vă de cascade
ceva este în ele zburând
ce nu cade
Ceas îngrăşat de turlă de primărie
care bate timpul libelulei
Ah, numai cadranul imi creşte
şi numai timpul meu zboară
clopotul da, clopotul
e trupul pe care-l merită musca divină.
Falstaff, ah, Falstaff
deltă nemernică
neuitându-şi izvorul,
sexul suav pe care-l are zborul

pe care-l are ora
zhurată pe deasupra şi amândurora
Falstaff, ah, Falstaff
zepelin cu suflet de fluture
aer cu suflet de pământ
fiinţare măreaţă la mijloc cu sunt …
Aplecare de coloane,
moarte vie-n sărbătoare.

*tablou cu orbi

Tocmai se înserează
deasupra unei case de ţară
şi în ogradă e o masă de lemn
la care stau şi beau şi vorbesc
părinţii mei şi părinţii altora
primarul şi grăjdarul
învăţătorul şi popa
şi încă alţii care stau şi beau şi vorbesc.

In acelaş timp
şi suprapus pe aceştia
un om cu pelerină neagră
mâhnit de istorie.
sau poate de orice altceva,
în înserare se îndepărtează pe câmp
micşorându-se odată cu îndepărtarea
stingându-se odată cu înserarea.

Frânturi de vorbe, sunet de tacâmuri
gâlgâitul vinului turnat
şi mai ales
strigătul învăţătorului ridicat deasupra celorlalţi :
- La urma urmei ce mai e şi viaţa asta !
Şi strigătul popii ridicat deasupra celorlalţi :

- Nu se arată semne, degeaba ne rugăm.
Şi strigătul primarului ridicat deasupra celorlalţi :
- Vedem mereu aceleaşi lucruri ! Mereu aceleaşi lucruri !
Suprapus peste cei de la masă
intretăindu-i parcă pe fiecare
pe câmpul înnegrit de înserare
omul cu pelerină neagră se duce
şi gândurile lui se aud peste câmp :
M-am născut în cel mai rău secol cu putinţă
am locuit cea mai străină inimă cu putinţă !
Astfel se aud gândurile omului
în timp ce el se micşorează
ca o pată neagră pe o pată neagră
crescândă.

Aer apăsător şi căldură calmă
lângă masa din ogradă, în umbra deplină
neatinsă de raza lămpii cu petrol
în tufişul de coacăze un freamăt mut.
Un ochi lucios cu luciu mat
un ochi cât tot tufişul de coacăze
se deschide lucios şi mat şi se închide.
Cei de la masă sunt cu spatele la el ;
o secundă de linişte apoi vinul gâlgâind în pahare.

Suprapus pe dreptunghiul mesei
traversând în depărtare câmpul
şi tăind masa totodată,
omul cu pelerină neagră
şi înapoia omului cu pelerină neagră
un hectar de câmp negru se deschide deodată,
ochi lucios şi opac şi negru
şi se închide cum s-a deschis
în timp ce omul se îndepărtează cu spatele la ei.
Câinele legat de stejarul din curte
schelălăie zdrăngănind lanţul t
runchiul stejarului se deschide
şi un ochi negru lucios clipeşte.
- Taci potaia dracului, strigă grăjdarul
şi aruncă o cană de lut după el.

O stea se lăţeşte ca o baltă
în spatele omului cu pelerină
şi bolovanul din poartă
deschide un ochi negru lucios şi-l închide.
- Locuiesc într-o inimă străină, se gândeşte omul,
Unu este atenţia lui zero,
doi şi trei şi patru şi cinci
nu sunt altceva
decât neatenţia cifrei unu,
gândeşte omul cu pelerină neagră îndepărtându-se
în timp ce în spatele lui

orizontul negru deschide un ochi
imens, lucios şi negru
şi îl închide.

*supunere iar nu mărturisire

se dedică lui *Grigore* Hagiu

Sunt învinovăţit de darul cuvintelor
şi vânăt de real
Nevasta mea m-a dat afară
din pricina păcatului
pe care-l transport originar
Acum mă voi preface
că este mâine iar nu ieri
etcaetera...
Adică alte frunze,
adică alte umbre,
adică alt soare.

*ah, câtă apă

Timpul devine timp
când se transformă în iarbă, în apă
în arbore şi în piatră.
El e singurul care are mişcare în sine
el e singurul care trece
care ne leagă şi ne dezleagă
cel care rămâne gravid
cu tot ce întâlneşte în cale
inventându-şi calea
născându-şi calea.
Singurul lucru concret este timpul
lucrurile sunt mişcarea lui.
Tigrul şi Eufratul
ah, câtă apă !

*defăimarea răului

Eu construiesc misterul
nu îl admir.
Fac cărămidă pentru zid de casă
cuvântul care-l zic e pus pe masă
şi de mâncare este
Când fi-vor să mă îngroape mort
vor observa pe un copil dormind
ce nu mai vrea să se trezească.
Cînd toţi ai mei deplin s-or împlini

abia atuncea toamna putrezească,
luminoasă şi cu rădăcini.
Ah, tu lumină, tu întoarce-te - acasă
ah, ochiule să ţi se împlinească
durerea de a fi.
Mai liniştiţi decât în toată viaţa noastră
culoare fi-vom şi albastră.

*rugare

Impietreşte lumina, o tu,
nevăzuto,
şi locuieşte-mă cu propria mea iubire
de altceva,
şi îngheaţă-mi în inimă
creierul unei stele.

Haidem
să nemişcăm îmbrăţişarea
vieţii mele cu mine,
în timp ce voi jupui de piele
aerul sângeros
în care strig după tine.

*alte învăţături ale cuiva, către fiul său

I
Fiule, stinge lumina când dormi, iar dacă luna te
bate, scoate-i cu mâna — dreaptă umbra de sub pernă.
Nu te răsuci mult. Dacă e să-ţi amorţească ceva,
oricum îţi amorţeşte.
Dacă dormi dus şi cu vise ; - coşmarul tău e viaţa
mea. Nu încerca să fii cuviincios când dormi, fiule,
încearcă să nu visezi.

II
Cel mai mult, fiule, eu nu am iubit-o pe mama ta.
A iubi nu înseamnă a suge lapte, fiule. A iubi nu înseamnă a fi fericit, fiule.
Noi doi, uită-te şi tu la noi, ne asemănăm numai
prin faptul că ne sărutăm. Aerul care iese din tine intră
în mine. Să facem economie de aer, fiule, şi risipă de timp.

III
Tu ai să pleci şi ai să mă părăseşti şi o să ţi se
facă dor şi o să te reîntorci.
De căldura mea o să ţi se facă dor şi de răceala
ta o să ţi se facă piatra.

IV
Atâta, fiule, îţi zic, caută şi tu de spune străinilor

că eşti rudă cu firul ierbii verzi, nepot de ciocârlie
şi văr primar cu ciupercile. Nu te simţi străin oriunde
ai fi ! Eu, taiăl tău, pretutindenea sunt risipit şi bag
rubedenie sub forma razei între tine şi stea.

V
Fiule, să nu-ţi pese prea tare de maică-ta. Să ştii,
fiule, că ea, aidoma norilor care plouă şi aidoma vedeniilor
colorate de la pol, a fost fericită să se schimbe născându-te.

VI
Nu te sfii să-ţi mărturiseşti ţie însuţi, fiule,
propria ta nemernicie ; - şi nu te sfii să te miri că exişti
şi să binecuvântezi pentru aceasta tot ceea ce ţi se pare ţie a-ţi fi timp.

VII
Insoţeşte-te şi caută să uiţi.

VIII
Nu ridica privire la cer pentru că s-ar putea dintr-o
săltare întâmplătoare să te spulberi.

IX
Mai aproape de tine în afara trupului tău este dragostea
mea.
Cînd eşti foarte obosit, culcă-te pe dânsa ca pe un
pat odihnitor şi înveseleşte-te cu melancolia pe care ţi-am
dăruit-o la naştere.

X
Fiule, eu te-am făcut pe tine să fii ; linişteşte-te
şi blând stai şi încearcă la rândul tău să nu mai faci pe
altcineva să fie.
Pe mine te poţi sprijini şi în mine poţi plînge.
Eu sunt mort când tu eşti viu.

XI
Fiule, dacă ai mâini ţine o mână în mâini iar dacă
ai ochi ţine un ochi în ochi. Nu te obosi prea mult, fiule,
murind.

un om de cal

"...Iute spre ziduri urcă
fatalui cal, îndesat cu
oşteni...
P. VEAGILIUS MARO ENEIDA

I
Faţă de ceea ce există
nimica nu este nici mare
nici mic

Noi spunem :
"pământul, pământul !"
Dar faţă de ceea ce este,
el nu este

Numai ceea ce nu există
poate să fie mai mare
decât ceea ce nu există,
sau, poate să fie mai mic
decât ceea ce nu există

Mă duce gândul şi măresc vederea.
O, galaxia aceasta
cât un punct este
faţă de ceea ce este,
iar punctul
şi el, cât un punct este
faţă de ceea oe este

II
Ce vis deşert numărătoarea !
Râul de sori, cât un punct este
aidoma punctului cât un punct
I-ha, i-ha nechează calul meu
când omul din şaua lui
vorbeşte

Vorbele din timpul mişcării
- Kataklop
(sunet de potcoave,
izbite de pietre)
Kataklop...

Faţă de ceea ce este
orice altceva este un punct.

- Mă măresc din unu
şi mă fac doi ;
schelăie spre mine căţeaua
gravidă...

Care unu ? Care doi ?
Şi ce, în genere ! ?...

III
Unu este un punct
oricât ar creşte
oricât s-ar îndoi şi s-ar întrei
şi s-ar împătri
şi de mare, s-ar nesfârşi la nesfârşit...
Faţă de ceea ce este cât un punct este.

Punctul este cât un punct ;
iarba este cât un punct ;
norul este cât un punct ;
pământul este cât un punct ;
soarele este cât un punct.

Punctul şi cu iarba, sunt cât un punct.
Punctul şi cu iarba şi cu pământul
şi cu soarele
şi cu stelele şi cu tot cerul
sunt cât un punct.
Egale între ele şi cât un punct
faţă de ceea ce este.

I-ha, i-ha
eu sunt un om de cal
galopând într-un punct.

IV
Numai între ceea ce nu este
şi între ceea ce nu este,
inima mea este mare
şi trupul meu este mai mare
decât inima mea
şi trupul calului
este mai mare decât trupul meu

V
Nu există doi
Calul şi cu mine suntem un punct.
Nu există trei
Drumul şi calul şi eu d
e-a-ncălare pe el
suntem un punct.

Nu există patrul
şi nici cinciul
şi nici şasele...

De la zero la unu de la nimic la punct
se întinde miracolul.
Intre zero şi unu, între nimic şi punct arde duhul !

VI
Intre zero şi unu
există mai mic şi mai mare ;
lungul există şi scurtul,
timpul există şi calul meu
şi eu de-a-ncălare pe el

I-ha nu există decât unu ;

numai punctul !
Doi, trei şi patru
şaptezecişişasele faţă de ceea ce este,
este un punct

VII
- Cine sunteţi voi,
tu calule şi tu călăreţule ?
- Habar n-am cine sunt
am răspuns.
- I-ha, i-ha, a răspuns odată cu mine
calul
pe care-l călăream de la zero la unu d
e la nimic spre ceva.

*oraţie de nuntă

Nu cum sunt eu sunt eu
ci cum eşti tu sunt eu
Nu verde, nu galben, nu roşu
ci foarte verde, foarte galben, foarte
roşu.

Nu cum sunt eu sunt eu
ci cum eşti tu sunt eu
Nu mov, nu foarte mov
ci foarte foarte mov.
Nu cum sunt eu sunt eu
ci cum eşti tu sunt eu
un fel de tu sunt eu
pe care nu l-ai mai lăsat să fie eu.

*daimonul meu către mine

Vine focul, îmi zise, fii atent vine focul
şi-o să vezi cu ochii pietrele înmuindu-se
şi pe caprele negre de stâncă înecându-se
în moalele stâncii
Marea, pe dânsa chiar o s-o vezi
suptă de fluviu şi pe acesta
sunt de râuri şi pe acestea
supte de izvoare şi pe ele
absorbite de setea unei făpturi alergând.
Ai să vezi, îmi spuse Daimonul meu, mie,
ai să vezi
cum se usucă peştii
şi cum se împuţesc balenele
cum se evaporă meduzele,
căci îţi zic ţie, vine focul, mă auzi ?
- Te aud şi ce să fac eu,

chiar dacă te aud ce să fac eu,
eu ce pot să fac eu
- Schimbă-te în cuvinte, mi-a zis Daimonul,
repede, cât mai poţi să te schimbi
Schimbă-ţi ochiul în cuvânt
nasul şi gura
organul bărbătesc al facerii
tălpile alergătoare,
părul care-a început să-ţi albească
prea des încovoiata şiră a spinării,
schimbă-te în cuvinte, repede, cât mai e timp
- I-am spus Daimonului : tu nu ştii că
vorba arde,
verbul putrezeşte
iar cuvântul
nu se întrupează ci se destrupează
Am pus un sentiment pe bronz şi tu ştii asta
şi a fiert din pricina luminii soarelui
Am dat un nume unui copil
şi numele s-a spart de timp şi de vrăbii
- Ştiu asta, mi-a zis Daimonul.
Schimbă-te în cuvinte precum îţi zic.

*săgetarea cerbului stretin şi harponarea peştelui vidros

Se dedică lui Paul Tutungiu

Aşa cum faţă de mişcarea stâncilor
mişcarea arborilor pare iute ca raza
Aşa cum faţă de mişcarea petalelor florii
mişcarea omului pare iute ca raza,
iute ca raza faţă de mişcările omului
e alergarea cerbului stretin

Haideţi, vă zic, să vânăm cerbul stretin
schimbându-ne timpul şi răsucindu-ne secundele
Haideţi, vă zic, fără milă să-l vânăm
pe cerbul stretin, scurtându-ne lunile
şi micşorându-ne cât punctul de nisip, anul
Pe iutele să-l omorâm de cerb stretin !

Din oasele lui să ne facem stâlpi de casă d
in pielea lui să ne facem acoperişe
iar carnea lui s-o mâncăm înlăuntru
la nuntă.

Aşa cum faţă de mişcarea omului
mişcarea ierburilor pare înceată,
Aşa cum faţă de mişcarea brazilor
mişcarea pietrelor pare înceată

mai încet decât starea pe loc a pietrii
e râul Vidros în care înoată peştele Vidros.

Haideţi, vă zic, să pescuim peştele Vidros
îndreptându-ne timpul şi întinzând secunda
ca apa vărsată pe lespede
iar ziua s-o lungim peste noapte
Pe Vidros, vă zic, să-l harponăm fără milă,
să omorâm Vidrosul din râul Vidros !

Din oasele Vidrosului să ne facem stâlpi de casă
şi din solzii lui, şindrilă,
iar carnea lui s-o mâncăm înlăuntru
la nuntă, vă zic.

*Vorbind

Crezi tu că iarba este fericită?
Ea e verde; ea e verde . . .
Crezi tu că vulturele este înalt?
El zboară; el zboară . . .
Crezi tu că piatra e tăcută?
Ea e tare; ea e tare . . .
Crezi tu că eu sunt al tău?
Crezi tu ?

*lecţia despre cub

Se ia o bucată de piatră,
se ciopleşte cu o daltă de sânge,
se lustruieşte cu ochiul lui Homer,
se răzuieşte cu raze,
până când cubul iese perfect.
După aceea se sărută de nenumărate ori cubul
cu gura ta, cu gura altora
şi mai ales cu gura infantei.
După aceea se ia un ciocan
şi brusc se fărâmă un colţ de-al cubului.
Toţi, dar absolut toţi zice-vor:
- Ce cub perfect ar fi fost acesta
de n-ar fi avut un colţ sfărâmat!